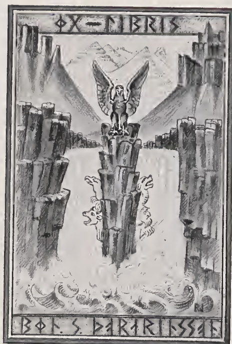

Ögmundar-Géta

eda

Ó. Sivertsens

andligu Sálmar og Kvædi.

Motto: — —' Repeto mea crimina musas.
Ovid.

Prentad i Kaupmannahøfn hiá Bók-
þrykkjara Popps-ekkiu.

1832.

Formáli.

Ná vorra vidhøfn jók,
ad vanda kvediur sínar,
en þessi sálma—segir—bók:
Sælar Stúlkur minar!

Sæl vertú! víd lippulár
í legurúmi er hnosast,
líkt og sú vid yngri ár
er nýfarin ad losast.

Brúdir, Mædur, Man, og Fliód,
Madomur háu og lágu,
Heilar og sælar heillin gód!
og hnokkarnir ydar smáu.

Sælir Piltar séud þér!
sinni mæli'eg smeiku —
ykkur hef eg ad hrædast gërr
heldurenn Kerin veiku.

Sælir. Hëradshofdingar.
Húsbúendum fridr!
Sælir Drottinns dróttsetar
Drottinn sé med ydur!

Bord eru kvædi borin á
bragdi med arnar hlaupa,
þau má einginn odrum liá
allir verda ad kaupa.

Kvædin fara í kaupstadínn,
kanské þú egir inni?
gaktu nú ad þeim gódurinn minn,
og gëfdu þau stúlku þinni!

Margann þiáir þyngri kross,
þrád se meja blídan, —
makliga færdu miákann koss,
og meira kanské sídan! —

Liódin frá nú leggia mer
á leid til Isafkara,
laſtadu þau sem likar þér,
Larmadur! kauptú bara.

Þú finnr bædi sætt og súrt
sullad hvad inn um annad,
mergjad, undarligt, kymid, og klúrt,
Þó kriſtnum sé þad bannad.

Þín verdi lundin ekki ill,
þó illgresin spretti vída,
því alteins líta augad vill
hid ógurliga og blída.

Einn hlæa miög dátt ad því kann
er þá vilt fyrilita,
honum aptr er hlátrbann,
hvad þér kann skemtan byta.

Sem margr madr, margt er sinn,
misjafnt því bióda reynum,
bøgurnar leſaſt madr minn,
af máske fleiri' enn einum.

A 2

Ekki lifa svo ætla eg mér,
ad øllum vid mig liki,
því Hann fær um þád ekki er
sem í býr himnariki.

Ef ad þú finnr eitthvad gott,
ánægdr med þad vertu,
hend þú ekki ad hinu spott,
og hér med kvaddr sértu!

Mansaungr.

Kvæda Dysir kalla eg á,
ad kæta í bøgum rekka,
gángid þid nidr Gimli frá
og gefid mér holt ad drekka!

Því mig skálda vantar vit,
þó vilii lystin ginna,
ekki nema arnardrit
er á jørd ad finna.

Margr sig ad gérir gikk,
af grædgi slíkrar saftar,
og um þenna illa drikk
eru þúsund kiaptar.

Veiti þid mér mærdar mátt
meingis lofi faldann!
þid ákallist opt og þrátt
en bænheirid skialdan.

Þid sem hafid løgin lapt
lítill mun þad bagi,
fáid mér ydar sitúngskraft
svo Fliódin ad mér hlæi.

Gudirnar siálfir gleipa vin,
en gáfur þær oss bila;
eg stokka þvi kortin kæra min,
kem — dreg — géf útspila.

Mansaungurinn þrotnar þar
þunnr mun hann reynast,
upphafliga hann vondr var
enn vestr allra seinast. —

Á Nyársdaginn.

Sjál mitt vøku—liós útlogi brennr,
líka arsins gamla-felúr-sig
á ødru kveik eg, aptur, nytt fram rennr
Ársins blis, sinn stig.

Svona dagar, Ár og Aldir flya
eilifs segulstáls í bendast mátt,
áustan søgru úr gullrodi stya
aptr koma brátt.

Sem affettr sjóli máttu reiknast
svart þér eptirmæli heimskra er geimt,
það ógeðfelda er á þer skeði uppteiknast,
en því góða er gleimt.

Margar glaðar, margar sorgar stundir,
mínar barstu innum þrauugu dyr,
Lífsins hérua, grænka og fölna grundir
það geingr enn sem fyrr. —

Sællt ár nýa! siðprúðt inn þú stridr,
sett með friðar kvistum þitt er hár,
ótta samt þitt auglit stakann bydr,
mér ógna þínar brár! —

Opt spár svíkia, en samt freft mig grunar,
áðr vestrið skeiðið hylr þitt,
yfir Vinar einhvörs leiði brunar,
eðr kannské mitt.

A Leiðinni til Íslands 1831.

Gleðjast ei ætíð þeir sjónum á sigla
svipillar bylgiur sig geisandi ygla,

:,: berjand' og ógnandi borðs veiku fjøl,
skakandi stormar af fannþoktu fjøllum,
fram bruna ædandi, sjáfarins føllum
Umsnúa í vetfángi, og vendá opt kiøl. :,:

Sjómenn opt líta hvar bordin um bædi
beljand' er daudinn med skelfingar ædi
:,: svignandi í reingum og biálkum er brak,
þúngt hvín í vodum, en þytr í streingum
þusandi froda um hvirfil á dreingum
løðrandi skékr um brióstid og bak. :,:

Ei skulum kvída þótt øldurnar riúki,
andvidrid strída þó maktina brúki,
:,: hvíni í streingium þad hvirflandi drun;
Vitid ad Sá sem óvedrid oss gefr,
Vindunum hagstædu rád yfir hefr,
og tækann í tíma þeims midla oss nuu. :,:

Dæmisogur.

Ekkillinn.

Vid kærann missann maka,
margir likfaung upptaka,
þad gerir ólærdr, þad gérum vér,
mismunurinn á því er:

ad hann, af öllu hiarta sinu grætr,
og hefir einga ró um dag' og nætur;
enn ver, án sorga opnum tára vakir,
einungis vinr! fyri sidasakir! —
Aþekkr vorum, ekkiunnar er grátr,
úngrar, og rikrar, þidir bara hlátr,
vid allir þekkjum þad,
þar um sé úttalad!
Ad kveda um höld einn mér i brióſti bió,
Hanns ektamaki dó,
eda féll i þann svefn, af hvorium hér
ei nokkr vakinn er,
þad er med ödrum ordum:
i cilifd — heitna — hliép — fordum
svo meiníngin verda megi skilianlig:
hanns sál og búkr, þau adskildu sig,
adskildist og vid þetta tækifæri,
fra henni kallinn kæri —
Til hanns nú aptr vil eg vikja
og ekkert ýkia:
Þa Brádi mista blidu litur,
hann blunds ei nytr,
af grát og ekka vart sér veldr,
og sorgin ekkért sabbat heldr,
vott né þurt ei hann vildi taka,
hann grét altaf sinn mista maka.
Hvor sál i bænum ekkil þessum unni
útsteitta poka sendi hvor sem kunni,

med huggun, augum adr kallinn lykr,
orsokin var: því hann var vænn og rikr,
en Orðið: einn er rikr,
það á við pikur.
Gott ega þeir sem glitra í nægt og seim,
þeir géta strax leidt heim
svo margar konur-sin til er þeir gyrnast
og sendt þær aptr, þegar taka fyrnast,
Enn vér sem ørbyrgdar við rónm hömlu
verdum ad rorra með þá einu gømlu,
og þakka fyri ef að hún vill tolla
og líssins með oss ramma drekka úr bolla,
Efni nú vék og óvart frá,
aptur því víkja má
til hanns sem grét, og hins er fegin vildi
hughressa kallinn, við og skyldi: —
Einn málsmetandi mikill herra skarpr
enn mesti garpr,
djúpt hneigir
sig, segir:
minn sæti vinr! syrg þig ekk' i hel,
þó sorga nædi jel,
þín sæla-kona sem að nú er látin,
sist kemr aptr þó sért alltaf grátinn
gédr er mundángsmátinn,
Jeg faðir em til fjølda vænna drósa
fegurð, og kostum þeirra allir hrósa,
það kostar þig eitt orð að velja þá þú vilt,

og óſk þin upp ſkal fylt;
en ekkju madurinn ſig afſakar,
ſegjandi, rángt hálft hjarta taka,
og bióda þeim er þad til kæmi heilt,
nú ordid var þad veilt,
af hiarta þakkar hinum ſamt er band
hanns giftíngarlyſt var nú hreint útdand,
Hvørt brioſtaumkandi bydr ſinar dætur,
en Bóndin ſer ei vikja lætr!
Vard honum aldrei vikid hót?
jú viſt! hann lét ſér vikia ſeinaſt,
vort Jeg ei heldr ſteinn mun reynaſt
tidin er marga meina bót.
Broddar áſtar hann biturt ſeinaſt kvelia,
hann bónord vekr, nóg var um ad velia,
ſtrax vid hanns bendíng broſir ein,
blídan af henni móti kalli ſtein
i merg og bein,
og fliótt nú grern en gømlu mein;
hann giptiſt ſtrax og gleimdi bratt
hvadillt hann hafdi átt.
hann gladr tér: Eg grátid hef ofleingi
þad gamla reingi,
nú fyrſt i lukku glóa og geingi!
Allar konur ſem eldaſt taka,
til eptirdæmis, heitinn maka,
fyrir augum látid ætid vaka!
min óſk er ekki ad þid ſkulud deia,

en eg vil þið synið eingan rig,
þó kall ykkar gái i kringum sig,
við gamalt er þúngt að þreia.
Af vegi fór nú eg um of
ófærðin tekr mèr i klof,
Bóndan nú aptr eg vil finna
og áframhaldið samantvinna,
hann giptur var, og giptist dag og nátt,
gaman það bið eg veitist yður þrátt!
Skömm' eptir dauðin dreþr kú hanns eina,
Diðrik*) ei grætr, því hann meinar
seggr hvor flyti sèr þan skaða bæta,
sem stéði fyrr, þá dó hanns Metta sæta,
(af Mettum áttu margir nóg, að manna róm,
sem æsktu annars ejindóm,
hann væntir, væntir væntir leingi
og kú baud einginn,
óþolinmóðr upp hann seinast hrópar:
"o, Þiéð! ó Glópar!
"yðar kyr meir enn yðar vyrðið dætur
hann grætr."

Siðalærdómar:

Kir gerir gagn þá gott hana elr fóðr
en dóttir gagnið gerir rirt,
gal hennar sinndum nóg er dyrt;

*) svo het Bóndinn.

Gjør svo vel Fadir gódr!
Lærdomsgrein heraf leidast má nú sú:
"Um Dætur þinar heimi hiálp, enn haldtú þinni kú!

Konan á Spitalanum.

Modir vor skilr ekkert i
á hvørnin muni standa því,
ad þrumur úr lofti lida,
þóad hún sjái ad høglin hørd
sem hrynja úr því nidurá jord
stokkum og steinum rida,
hún heldr foldar ydrum úr
uppum jardhellu þikkann múr,
struggurnar muni strida.
Ei tiáir heimskum segia sann
sannar vor Frú,
eg henni ei af hví koma kann,
kanntú?

Vedlaupid.

J Einglandi þad eittsin skédi,
Alvaldr þegar senda rédi

hann Mercurius heim um kring,
þá geingid hefir uppi æsir
ilja hlifurnar, þúngt hann dæsir,
og átti ei nema 1 skilding.
Til skóaføðurs for hann inn,
slutti hann þángad skritin þánki,
annadhvért hér, eda hvorgi um sinn
hønum útliúga stigvel tiánki,
jeg gamla skó á, greinir hann,
sem gotum bitnir eru vída,
hvervetna tærnar holum rida,
svo gabb hvør ad mér gerir mann,
ad gánga á þessum er eg lúinn!
attu' ekki fleiri uytilbúin?
þú skilr, hann vel kunni kiassa —
kanst' einhvor finnist sem mér passa,
geip verd á milli géf eg þér,
gjordu svo vel og leyfdu mér
ad skoda og prófa hvad þú hefr,
og honum gømlu skóna gefr.
Fadir stigvéla flytir sér
fram tekr tvø þriú fiogur pør
og færir þeim sem móti teigist
betri segir hann eingin egist
ad hrósa þeim hann er nú ør,
hinn reynir fleiri forgéfins
Uns finnr lox þau passa hánum,
þau klemma dáltid þó á tánum,

mælir hann þá til mannsins hins;
Láttu mig ennú fleiri sá,
finnist þau ei, skal þeßi taka,
inn skéafadir fer tilbaka,
ad láta hann fleiri ennú sjá.
Enn Mercurius ei beid leingr,
ódfluga hann á dyrnar geingr,
hann ofan stiga og útá gøtu hleypr,
ad hlaupa var hann laungúm sleipr,
Nu vil eg aptr vitia um hinn
þá hann kom aptr inn
med sigvelinn;
A þeßu, enn dauda hann átti von sér, minnr
einga þvi gledi, i striki þeßu finnr,
orsøkin lá i øldnum vana,
allir skósmidir þekkia hana:
Ad hvør sem brotnu baki vinnr
ad búnu starfi laun þeß finnr,
en þeßn gleimdi Gudinn minn,
þvi hleypr hinn,
svo hratt út, sem hann hlaupa má,
og hlaupid verdr tøplum á,
hann hrépar fullum hálsi bisna gróft:
"Hinn semad hleypr þarna, er þjófr!
"O! hamlid, høndlid, haldid fanti!"
— svo hósti og froda leka úr tranti —
Hinn fánginn verdr slótt'á þraungum stig,
enn fliótt hann aptr losar sig,

Affsókun hann ei adra færa megnar:
"Þad er vedsláttr! hvor vill þessu gegna?
"vid þenna hef eg vedjad mann,
"ad vart á toplum hlaupa skyldi hann
"sem eg, á stigvélum, er ad þó kreppa,"
— þeir láta hann sleppa, —
enn af því friáls hann fer,
ad vedhlaup Breta afgud er.
Af þessu hér ei annad flytr,
enn vedhlauparinn frelsis nytr,
medfram af því, ad Mercurius vann,
og meistarinn — skóa sig gabbadann fann.
Lærdóms grein heraf lídum verdr sett,
Lát mót ofbeldi ætíd koma prett!

R i s a r n i r.

Jötnar tveir stærri jotnum öllum,
Júppiter gramir, nokkrum fjöllum
köstudu saman kergu í,
Grenjandi turna gripu, í löginn
greipum sópudu moldar — flöginn
fingra sjást ennú fór þeim í.

Alfadir leit nú adgáng þeirra,
adhafast þeim ei leyfdi fleira,

blés i herlúdra, brá vid fliótt,
øll Gudin mæta á Idavelli
ádurenn dagr vaŕ á felli
Iris til Vulcans ferdast fliótt.

Reidarflagid hann ſkerpa ſkyldi
ſkadvænligt ſtríd í brúka vildi·
Skyrekr, þúngu brióſti blés,
ſkrøggarnir himins ſkerding kuſu
ſkyldu þeir ega von á guſu?
þú ſér þad, ef þú leingra lés!

Vúlcanus á þad bætti broddum,
bjó þad til med hvaſsari oddum
enn daudans bryniſt bitri liár,
Ei kann eg lyſing yfir ſenda:
eins þunn, og ſkørp og mjó i enda
ſem augna loka eingils hár.

Vulcan þvi kunni valla roga,
vard þvi ad kveikia mikinn loga
ſem flyttu þad i himnahøll,
i Kotlu bloſsum upp þad ſendti,
Alfadir þad á lofti hendti
Eldarnir gérdu eingin ſpiøll.

Eldsloga Vulkan' aptr ſendir,
ofan þeir hvurfu pilu brendir.

lögduſt ad ſtarfi loknu í dá,
Jötnarnir kátt á jaxlin bitu,
jardteikn ſlíkt þegar augum litu,
og hlada ſér nú herdtu á.

Þeir héldu þetta heilla bending
hlodú nú turninn eins og ſending
áhugi þeirra ei var ſmár,
unns hann var ordinn hærri hola,
þeſsa háa Olymps, á kollin bólar,
vidr þær háu hifin brár.

Hamradónar á hærſta toppinn,
hoppudu ſtrax, og teigdu kroppinn,
hvor um ſig himin höndum tók,
boda nú ſtríd, og ſtæla hneſa
ſtrax uppa vilia Jóvi géſa
illr þá glímu ſkjálſti, ſkók.

Þeir ſtódu nú og þeittu í ſkéggid
þorgódir úti vopnahreggid,
mændu med áhug' uppi lopt.
En Júpiter ſem alt viſsi' ádr,
í hönd greip ſkeitid ſér ſnarrádr
og ſkytr því í þeirra hvopt.

Þá heyrdiſt breſtr lopt um lída,
leiptra dun hriſti löndin vída,

skyin klofnudu, hvesti um haf
blódstraumar himinhvolf um gusu
i hvitu skyunum nokkrir frusu,
raudlitud sum þvi siást altaf.

Nordskeytid lagdi á málid sönnur,
molbraut úr risum allar tönnur,
þad kom einmidt i þeirra gin,
heila slettur og hausabrotin,
hrukku vidsvegar, turn um skotinn
ófør var þetta ekki lin.

Jötnar i losti önd'útanda
Alvaldr bústad sálum vandar
en skrokkaflixurnar skullú, á frón,
sundurslitnir úrlopti lidu,
lepsurnar kletta snøsum ridu,
þad var óhræsiß sióna sión.

Sidalærdómr.

Kautú hér læra Kristinn madr
=kéllinga þad er ekki sladr,
illt er þad ser ad hætta of hátt
hlauptu ekki uppa háu fiöllin
med hégóma þraß, og gremju köllin
vid einhvörn þó þér sé ósátt!

Gátur.

1.

Eg er hol igégnum og ásyndum slétt,
aflaung mió nokkud en sivøl og nett,
augum med nokkrum á ánnari hlid,
einu á hinni, sem veitir þeim lid,
min bidia Piltar, og mér fitla á,
mig þeir i storma, og hlióda eg þá

2.

Itar mig siuna, en ekki siá,
eldur og vatn mig einatt hysa,
augulausann, vodir fleis mig prysa,
óþreysanlegr, þreisa eg á.

3.

Mér sá starfsami af alhug ann,
— Ydiuleysinginn burt mig flæmir —
umbun þvi mikla hefr hann,
hédra min byrdi i ørbyrgd dæmir,
Jeg flyg á vængium, ei er á
jørd, neitt svo fliótt mér jafnast géti,

jeg hef veröld í einu feti
og þó læt eg mig aldrei sjá.

Eg fer um Róm og Eystra salt,
Íslands þekki eg hvítu tinda,
í vetfángi bruna eg yfir alt
eins og huguriun til að minda
Jeg þarf að vera var og er,
eðli mitt eingin út fær grundað
aldrei sem vera til hef stundað,
greinið hvør sé, ef gétið þér?

4.

Erum sivalir allir saman
af oss stúlkurnar hafa gaman
stæltir, snubbóttir endum í,
opt fram og aptr oss er skotið
uns loðnu gøtin hafa notið,
ekki samt vér á þreitumst því;

Oss nettar hendur einatt þvínga
ávalt í loðið vilium stinga
fáum þó aldrei fljóða koss
gømlu þá høsum gøtin talið
gétum meiðóma nýa valið
sem þó misunnir eingin oss

þá erfidad høfum ærid leingi,
okkar lox frumburd litr meingi,
med ymsum lit, og eins med form,
hann er velkominn kalli og konum
klædir, og skylir manna sonum
á móti fiúki frosti og storm.

---

1. Hljódpipa.
2. Vindurinn.
3. Tídin.
4. Priónar.

Svefninn.

Þú tvíliómandi i blídum blund,
þar brostir þú, og hrestir sinni,
nytt aptr færdir fiør og minni,
Mærd vek þú, kæra morgunstund.

Já minnar hørpu' stemm þú streingi,
styrk mina rødd til svefna—hrós;
og syng þú svefnsins lof auglióś
sá þér ei fagni, er til eingi.

Forgéfins sætust saungrødd laut,
í hlióddauft eira yndi spauga,
frá yrdu myrkvu og døpru auga,
(til) leida fulls anda ólyst flaut.

Lífid var daudans leikvøll nær,
hvørn krapt rétt syndist sveigia elli,
siálf likhams grindin løgd ad velli,
þá blundr þú mér broftír kiær.

Máttlaus þinn fadm i miúka leid,
sviptr vitsmunnum, sjón og mæli,
sem nár i lagdr grafar bæli,
eilifa hvild, vid endta neyd.

Fri vid ótta þér fel minn svørd,
jeg spyr ei um hvad æ þvi veldr,
ad hrapi frá sér jafnan heldr,
i þunnu lofti en þúnga jørd.

Otøluligr heima her
er mig umkringja ef þeir steika,
eins hárs þikt frá þeim veg þeir reika
eitt sambland mynda úr øllu og mér.

Vid helgrind opna hvar sem er,
eg blunda sætt, og ekkert voga,

ofar Sá vakir himinboga
dag og nótt, einnig yfir mér.

Sem hálf sú rétta eg veröld var,
innreifð i myrkra þöglu þökum,
á þeim nyluktu augna lokum
þíns grimma bróðurs grímu bar.

Í eisu lifir, lífið grær,
innann skams fiörs þú aptr nytr,
minn andi! mátt Skaparans litr,
með hvörium brosir morgun skiær.

Svo myndast ársins morgun klar,
og líf i jarðar fiöri földu
fann hvítum undir sorgartiöldum
vyrdist hvíla náttúran nár.

Nú fiör um allar æðar flaut,
og hrórnar-fiaðrir hleypi-bendast,
til hiúkrun sála verur sendast,
sem léku blídt um svefna skaut.

Með móðr blídu þú baudst þeim,
Fostrsyn' úngum fyri spauga
og færa svefn því afhalds-auga
það kiæra spil, að hvarmi heim.

Þeim sem ad ást i brióski brann,
og ónýt kærleiks andvörp tærdu,
óheppna von af blikum nærdu,
sá traust og lækning líka fann.

Hanns mæda umbreytist harla skiótt
med Lofnar brosi blídt hún hialar,
med bergmál sætum ástargala,
og hiartad verdr himin rótt.

Þú leysir opt hinns fáugna fót,
þú mundir trón opt mani bióda,
med eigu naktann Perús sióda,
kiættir þú, hiádra hugarbót.

Vesæll er fallin val i lá,
óhultr hiúp þeim undir hvílir
er þú frá dagsins mædu skýlir,
med brosi kinnum bleikum á.

Ei tilfinninga eitrud nál,
sér gégnum hiúp þinn sárbeitt geingi,
siá um hann skýlist leingi leingi,
hanns bödlar úti bryna stál.

Þá takmark sett til lykta leid
upp yngt siör strax þá ydui mundar

en svefn á náttar vængium skundar,
ad lina fiærri landa neyd.

Þess sanna liós þá lif kom til,
skyla hervilna fékk ad falla
fékk sálin hlessa, skilid valla
ad hvad hún sá var svefna spil.

Fardu vel svefn! sætt Morgunmál!
þökk fyrí blidan blund á hvörmum
blessun friósöm i þinum örmum
mér nytt lif bió í minni sál.

Hvör önd, og sképna hress og sterk
áhrifum glödum á móttekr
um vidkvæm brióst sér gledin ekr
sjá! allt þad eru svefnsins verk.

Til helgra saungva hann hrifr kór
þær raddir sem ad loft um lida
og lof Alskaparanum þida,
med kénna: ad hanns makt sé stór.

Hvor svefn fær prís nogsamin þinn!
ígröfum ró þá géfr mönnum
gledi vekiandi í fögnud sönnum
þú leidir þá í eilifd inn.

Þú alleinn gódr ert og stór
Drottinn! þin eykr dyrd ei meira
neitt daudlegt, vyrdst minn saung adheyra
í hinna ótøldu túngna kór!

Þá eg lá veikr.

Betr mér færi ad batna!
bágt er í flokki skatna
liſſullra liggia í sétt,
heilbrygda glens og glaumr
gledr sem laxa straumr,
en þiáda þøgul nótt.

Um heilbrygdina.

Heilbrygdin á hióli snyst,
hún er lukku systir,
einatt hún á burtu byst
þá bragna varir allra fist,
sem lauf í stormi láta skógar kvistir.

Hvar hún ádr yndi bió
elskadi sveina og pikur,

á augabragði eyðir ró,
útá vængjuð flygr skóg,
og húsbóndann um húsaleigu svikr.

Vonin.

Vonin einatt veitir ro!
vørmu í brjosti hún læðist,
einsog skip í ólgusjó
af þá flotnum máttinn dróg
land þá sjá, þeim lífsvon aptr glæðist.

Þegar bylgjan brotnar há
brims á hvitu strøndum,
øll er hún á enda þá,
enn á fleka líf skal fá
þann um gripr þá með báðum høndum.

Þegar flekin fer í kaf,
og fleigist móti vindi
aptrábak og útá haf,
enn þá huggun vonin gaf,
hafskip, annað hana' á veg' ef findi.

Þannig veltr vonin mín
þá veitist ei hið þráða,

henni synist hofn æ ny,
þó hiálpin sviki fæding í
flygr einsog fuglinn sér til bráda.

Fylgdu mér þá veslings von,
vertu skioldr stytta!
heims þá gledi lætr lon,
lifi medan vertu kon,
þú ert mørgum blessunar Lekabytta!

Um fullann Kokkál sem lá og var ad gubba.

Hvad líkjast meira mána kann
enn Meistari Dorn?
Nú litum fullan nirfil þann,
og nú med horn!

Um mann sem keypti sér hring til ad géta synst
trúlofadr.

Lángar mig ad hafa hring,
hendi á svo verdi kénd
ástin sú sem aldrei sást,
annars hægt hún gleimast kann!

Treystid ei uppa mennina.

Er mér nú til ama flest,
ádr i stóm eg lafdi,
þeir nú reynast refar mest,
sem reidt mig uppá hafdi.

miög vanþekt er manna lund,
— meidir þad allann sóma,
þeir dingla einsog hali á hund
medan hast þeir géta rióma.

þegar etin upp er bráð
og ei er meira ad bióda,
úti er þá med alla náð,
og alúdar vinsemd góda.

Reknir uppi horn á hrút
i hædniströn þeir glósa:
mér hann spiladi ásnum út
egi hann siálfr fósa.

Múnka reglan ágæt er,
og hana nu má sanna:
treystu eingum einsog þér,
ilt er í brióstum manna!

Meiarmissirinn.

Lag: Mieg er nú hlióðt í saungva sæti ɔc.

Skjaldan er gledi æfi alla
ómeingud, trúfast hlutfall manns,
ad ef rétt gætum, er hún valla
einn dag í fríu valdi hanns,
því lífid er eilíf umbreiting,
övörum sem oss snýr í hring.

Hvi skyld eg fyri Meju mæta
mér lénta gledi skamma stund,
med harmatárum hvarminn væta
fyrst hennar ekki þerrar mund!
hvi skyld' hún sorgfull sakna mín
sem ei gét linad hennar þín!

Grát ekki mær! en gleim þú svikum,
er gremia sárast egid brióst,
óssjálfrádir vér eidum hvikum,
aumka mig leynt, enn hata lióst,
þenktú óverdt ad eg var
ad nióta þinnar sambúdar.

Fardú vel Mej á módrlandi,
mitt fegnrst þreyda kærleiksblóm!
manndygd þín græn í minnis landi
uns madka verd eg lagdr hjóm

hvör gétr skinjad hug i gröf?
himinsins ekki þad er gjöf!

Grafskrift, 1825 og 26.

Barn prestsins útá Íslandi,
andadist í sakleysis standi
í Adalgøtunni er var fædt,
þad var bratt nefiad þrysslegt sónum
þad líktist ósløp pápa sínum,
þó heiti væri hanns ei gædt!

Börninn í skógnum.

Hlídi foreldrar,
hærri og lægri
minu máli
og í minni festid!
í Bretlandi lifdu
fyri litlu sídan
af háu standi
hjón vellaudug.

Þau voru svo rík,
ad rausn þeirra,
ódól og eignir
yfir tóku,

flaug vid fróns jadar
frægd góð verka
og miskunsemd
vid menn fárádá.

Saman þau lifdu
í sælu standi
sem Adam og Eva
í Eden fyrst;
mátta svo únnast
madr og kona,
þeirra vilji
var samtvinna.

Af heinu elskud,
af himi' blessud,
voru þau bædi
med børnun tveim,
þá bar daudann
ad dyrum þeirra
og sleigdi bádum
á banalegid.

Saklaus, efnilig
synum føgur,
dreingr og stúlka
stódu einmana,
hann þrévetr
enn hán yngri,
foreldra bed
fyltu tárum.

Fóru báruns-mundum
um módrkinn,
sjáandi spip
syn óvana,
fødr sorgdaprann
selast þeim vilia
og módr hønd
ei hiúka þeim.

Børn þeirra áttu
sem bióda løg
allann arf þeirra
ef á legg kæmust
enn afi þeirra
úng ef dæu
taka skyldi arf
eptir testamenti.

Ad bana bed
sinn bródr kallar
madr deyandi
og mælti sva:
sjá børn min bródir.
Þau best um hird,
Gudi og þér
eg þau afhendi,
eg hef ei vini
hé vendsla menn
adra sem eg
eins vel trúi;
minna smælíngia
máttú vera,
fadir og módir
sem mætr afi,
I þinum høndum
eru þeirra kiør,
Gud mun þér launa
góda ummønnun,
jeg má til hvilu

þvíad hel kallar,
rétt mér bródrhønd
á bana dægri,
særi vinn þú mér,
— sem er heilagt, —
svo ad breyta
sem þú lofar.
Þrysist eg þá aldrei,
og ekkert mitt,
mælti bróder hinn
ef breyti illa,
hneigdi þá fadirinn
høfdi sínu
leit í loft upp
og lá ørendr.

Máttvana módir
þegar maka leit
seinustu daudans
súpa hveliur,
fadmadi børn sín
þá brunudu tár
hennar af kinn
á hønd þeim nidr
hálf sloknads líss
hinsta merki,
hné svo nákøld
til hvílu eilísrar.

Þannig dóu þau
og þøktust leiri,
en mun adarlausa
sem missir ei þektu
bródrfadir
á bæ sinn tók,
leid svo ár eitt
og einn dagr
ad hann unni þeim
sem egin børnum,
þá myndadist sá
— sem úr myrkri kemr —
þánki bølfadr
i brjósti hauns:
Aumingja børnin
arf' ad ræna,
og firra þau
fjøri sínu.
Miskunar lausa
mordinga þriá
er í manndrápum
æfi slitu
og saklausu blódi
sér til ávinnings
helvískri hønd
útheltu, leigdi.
Látid í skóg þau,
þad er skipan mín,

hvar óarga dýr
þeim aldr smída,
enn sagdi almenning'
þau senda til vinar.

Burt hvurfu børnin,
en bedia og ver,
af ossa kæti
ei sér rédu
meintu í rósum
nú mætti lída
æfi þeirra øll
og unadsemdum.

En þá mordingiar
mál saklausra
heirdu smælingia,
þá hrærdust þeir,
og illsku sinnar
ydrast tóku,
nema sá þridji
er tók þrefaldt kaup.

Dundi fyrst deila
dólga milli
einn vildi drepa þau
annar sleppa þeim
þridji fiør frelsa
sáradlínga;
hófst þá strid
og stála rimma
sverd mót sverdi
og sókn illviguft,
þar vid lendti
ad þeir féllu bádir
er børnum vildu
banarædi.

Undir atløgu
— sem era kyn —
grétu børnin
bædi hástøfum
litil lidamót
sem lauf í vindi
hristust hvevetna
af hrædslu ógn.
þá tók sigrarinn
sinni hendi
barna hvørt
er beigiulig
fylgdu hønum
í fylsni skógar,
baud þeim ad þeigia
og byda kyrr,
medan til bygda
biørg þeim sækti.

Þarna rákudu
þau nú bædi
— og hélt hvört þeirra
i hønd ødru —
upp og ofan,
um eydi skóga,
sáu aldrej aptr
sinn eidrosa.
Þau tóku nú
þad úrrædi
sem er barna bragr
i þágindunum:
æptu hástøfum
uns ad kraptar
líkhams leingr
ei leysdu þad.

Þjakadi kuldi,
þreyngdi ad húngr,
grvínglan barnlig
um brióstid lék,
ad laufblødum
løgdu varir
og litudu munn sinn
í moldar berium.

Þanniu bidu þau
— und berum himni, —
i grátfadmløgum
grimu dimma —
himins hiálpar
sem þau hafdi skapt,
saklaus sjørdu
uppí styrudan himin.

Lox þá kraptar
lémøguuduft,
Daudans eingill þau
dapr kysti,
flutti ønd þeirra
ad fødrhúsum,
en bein ójørdud
ad blómstrum urdu.

Svo lidu fram tímar
uns tákn himneskrar
illverka reidi
yfir afann féll,
heitt vard helvíti
hønum samviskan,
aptr gaungur hann
æfa hræddu.

Hanus brunnu blødur
hvarf velmegan,
eldar runnu

yfir akra hans,
féd dó í högum
hrönnum saman,
adstod manna og Guds
øll var þrotin.

Á sjóferdum
hanns synir dóu,
og sjálfr vard hann
— sem er víta skuld —
örvíngladr
af óhöppunum,
hús og eignir loks
alt vanstetti.

Eptir ár sjo
frá illu verki,
hvarf øll hamíngia
hönum og þrif,
Enn eidrofinn sem
anmíngiana
í skógnum vid skyldi
Sköp fékk makligust;

Sem ránsmadr hann
fyri réttinn kom,
dæmdr til dauda
sem var Drottins vilji,
uppkom öllum
afans gjørdum
í medkénning
eginn glæpa.

Enn afinn illi,
þá alt vard lióst
var i fúlast
fángelsi keirdr,
endti þar i sult
æfi sína,
hvørrar dómr
Drottins bídr.

Enn þér Barna
ómyndugra
forsvarsmenn
og féstyrendur,
látid afdrif hanns
ydur mynna,
rétt ad rækja
og reidi Guds flya!

Vísa.

Lífs i háska lærum vér,
ad líf er á vøltum beinum
en á medan sólu sér
síst er gætt ad neinu.

Lánardróttnarnir.

Nú hef eg í mørg horn ad líta,
eg hlaupa ei þori' út ad drita,
Lánardrottnarnir eru' um alt;
1 gægist skimar innúr dyrum
2ar á 1sta Sal mig spyr um
3ii og 4di fóru galt.

Enn skómakara med hnif í hende,
hingad Andskotinn veginn féndi
medan i værd enn sætt eg svaf;
Hann vakti mig med egg og oddi,
eg brá Sturlaugi mót hanns broddi,
og herranum saup af hønum gaf.

Hann flúdi reidr, ær, og ódr,
ad sjá hann, þad var hreinn vidbiódr
liktin var ei af honum holl.

Skraddariun eptir øldnum vanda
í stiga réd hanns veg í standa,
hønum hann fleygdi hart um koll.

Skraddarans bitru skærin stóru,
Skóa manninum eptir fóru,
og hittu hanns vinstra herdarblad.
hann strækti, en þeir hlupu saman,
hvør reif og slémdi annann framan,
heims lyst var mér ad horfa á þad!

Blódrísa, slémdir, bláir, raudir,
børdust, uns féllu líkt og daudir
pólitiid þá tók svo burt,
nóg er samt til af illum øndum
á durum min sem slíta høndum,
en þeir hafa ei optar ad mér spurt.

á Páskadaginn.

Mikid er Plútus mér óvæginn
mín heil' aleiga á Páskadaginn,
voru skyldíngar þrennir þrír,
Þá kom skraddari og skómakari,
eg skaust i felur líkt og hari
er veidihundum undan flýr.

Á bak vid Regents=eg skreid=Vertin
— er nógu dyrt oss selr kértin —
og meinti ad vera óhultr hér;
hvad? Snyst hann vid, og hátt nam orga,
hreint sagt þu mátt nú til ad borga
ølgløsin sem eg á hiá þér.

Þá flaug um kropp minn þúngbær pína,
þá greip eg samt í vasa mína.
þar voru fyri þrír og sex,
Skildinga þriá eg skeinkti hønum
— — — — — trønum
hvar hønum makligvirda vex.

Sex áttag eptir enn tilbaka
inn á fastand maga taka
eg mátti þriá, svo yrdi hir,
gékk svo brott þadan gyrdr pínum,
en gat var — því verr — á sikka minum,
hinir skruppu þar útum þrír.

Ætíd skal hvørja ségía søgu
sem hún til geingr, eins i bøgu,
eg liúga ei sem skáldin skal;
ef svona lifi eg optar Páska
álita má þad sálar háska
ad flakka um þenna Daudans dal.

Ølundar Vísur.

Hvonær mun batna býr?
blæs nú mót vedr hart,
oss lukku opnast dýr,
og unadsult vedr biart?
þá saum ei férd á kiól,
og sár ei binda vøf,
Ísland á eingann hól,
og orma nákull grøf!

Einatt er vedr vott,
vor tima' um morgunstund,
en aptr gefr gott
góðvidri aptanmund,
eins snýst á hálum hæl
hiól Lukku, vinr minn!
eins ótrú þeingli og þræl'
þad huggar mótlætt sinn'.

Treystum á Lukkù lund!
lokkins hún snúast múin,
ó! þá yndælu stund,
eg leidi mér í grun:
æsin þá auga hlær,
allt brosir mér í skaut,
fordyld heims fiær og nær,
sadma mig loxins hlaut.

Engillinn.

Jeg hef í raunir ratað,
reiðin olli því,
mig sténsuðn nokkrir slatar
sem skrattinn bygði í,
þegar mig litu ei lanzmann sinn
heldr aumann Íslendíng
varð ófrynn svipurinn.

Þeir tóku þá að tala,
um trygda brædur mín,
um svo illa hiala,
sem allir væru svín,
sögðu þá daufa og sálar án,
að við liðumst Höfn í hér,
hinum væri smán.

Þetta eg ei þoldi,
þá mér ségja bað,
— heiptin blés upp holdið —
hvi þeir segðu það?
þeir kváðu slíkt mér koma ei við,
sögðu víst, það veistu alt,
og var úti um frið

Fiör um æðar flygr,
eg flaug einn síðan á,

miøg hønum vard illvigr,
og vatt hønum klofbragd á,
flatr uppí fell hann lopt,
hinir flugu á fætur þá,
flentum medr hvopt.

Din kiæltring! til min kalla,
og komu allir senn,
þú skalt fiandi falla!
ad fara svo med menn,
mundi þeirra meiningín,
um mig slóu 8a hríng
svo eg vard handtekinn.

Kvádust flytia fánginn
fyri Politi (frumpróss réttinn í)
mætti trúa mángi
eg mundi láus á ny,
og slá þar 4a i grytta grund
— sem løstudu voru Lauda mest —
og lemia þá einsog hund.

Ad fólk ódum dryfr,
eingiun hiálpar mér,
sem banzi ber og rífr
þá britia hiardir fer,
vardi jeg mig uns ad einn,

til hiálpar Eingill Herrans kom
hvitr malará sveinn.

Vil De Hielp min have?
ham jeg svarte ja,
Vel min Broder brave
jeg børste skal dem — ha!
Capitain nok jeg kjender Dem.
Andre slog han alle væk
og saa gik vi hjem.

Draumr.

Aleinn svaf eg eittsinn heima
Eggert minn, eg þóktist dreyma
ordinn Kóng á Kristianshøfn
vid þad ofbod vard eg gladr
visşi mér var búinn stadr
sem eg vart fæ hér í Høfn.

Mér hann þótti mildr segia:
I mædu skaltu ei leingr þreija
Embættis nú áttu val,
minn þú verda mátt Dróttseti,
Marskálkr eda Landfógeti,
eda Gjaldkera minn þig géra skal.

Ei mér rédi at offakæti,
ætlad þvílíkt hefdar sæti,
fliótr eg þá var á val,
Gjaldkérans mér gedjast stadr,
gott er ad vera svoddann madr,
Gilsa næstr i gyltum sal.

Likla sídan lédi mér sína,
eg lét þá hefiast brúnína mína
lauk sem fyrst upp hirzlum hans,
glóudu þær at gulli raudu
gérsemum í lifandí og daudu
rak mig hreint i ramma stans.

Hér af særdu hundrud tíu,
Hilmir kvad, med ári nyu,
og þarad auki þokkabót,
jeg réd nidr flatr falla
fyrir ad þakka nád hans alla,
en svei mer! ef eg gat svarad hót.

Þessa upphefd þekti eg stóra,
og þeinkti um mína Creditóra,
kvelia ei skulu meir þeir mig,
skornum vil eg þeim skamti géfa,
skrottanum arna, úr mínum hnefa
þeir skulu meiga audmykja sig.

Medan í þessum þaunkum dvaldi,
þeingill laun sín hvørjum valdi,
og baud mér þau adborga út,
jeg fér ad telia, og taldi brattan
tíu sinnum hvøru skildíngs skrattan
upp gékk strax úr einum kút.

Laun þá hafdi eg lídum borgad
sem lofdúng hafdi fyri sorgad
upp voru hroknar eigur hans,
handa mér var ekkert eptir,
utan kútar róubrettir,
rak mig enn í ramma stans.

Þegar eg var i þessum raunum
og þeinkti eptir mínum launum,
hart var barid høgg á dyr,
draums af vakna eg réd órum
einn af mínum Creditórum
mindugr eptir Munda spyr.

Hægd er drauminn þenna bída
þad skal ei heldr leingi bída,
ef høldar vilia hlida á mig:
Eggerts hiálpar høud eg þekki
hollà mér, en gétr ekki
Nóg hefr hvør ad sjá um sig!

Vísa.

Margt geingr svona móti vonum!
Mejarnar eptir herma konum,
víf þó áðurenn urðu þær,
konurnar aptr annað veisið
sem ógiftar sumum géfa leysi
forboðnum hlut að feta nær
i leyni.

Skriftamál gamla Hoffs i Hólmsinsgötu.

Hólmsinsgata er herligt stræti,
um hana að fara er eptirlæti,
drósum hjá þar kviknar kæti,
kafnar sorgin líssins hver,
blása norðan biljirner,
Vaktarinn með fliótum fæti,
færir npp saunginn lióða
því var eg rændr Rodhattinum góða.

Sætt er þar að sveima á kvøldin
sveina og meja pipr fiøldin,
faðmast, leikr Lofnar tiøldin
leysa kiærleiks þrútin ber
ásta blása biliirner

Vaktarar pípa, géfast gjöldin
gésta tæmist skióða,
þ. v. e. r. rh. g.

Verkin sætu eru á enda,
útá götu skal svo venda,
skilnaðarmál í skömmum lenda
skarkali mikill heyrast fer,
bl. á. n. b.
skildíng heimtar utan enda
illr hyrdir sklióða
því. v. eg. r. rh. g.

Sér úr gluggum sveinar henda,
saúrnum í þeir flatir lenda,
sem fyrst á braut þeir vilja venda
vaktarinn þá guma sér,
bl. á. n. b.
heldr þiófa bissu brenda,
básúnan heirist góða
þ. v. e. r. rh. g.

Saman hlaupa úr öllum áttum
orgi með og kylfu sláttum
vaktararnir, geingnir úr gáttum
þá géfið ecki neitt þeim er,
bl. á. n. b.

brytst þá um af megin máttum
meingi hálf biór óda,
því. v. e. r. rh. g.

Oldin borin ofurlida,
— ekki tiáir ad bidjast grida —
rekin upp til Rádhúss hlida,
rannsókn mála næm þar skér,
Sekta=blása=biliirner;
Félagi hvør þá finnr til svida,
fyrir athøfn móda,
því var eg rændr ríkisdalnum góda!

Kynn þér rád mín Ætinn madr!
Kaupinhøfn er slæmr stadr,
Hólmsinsgøtn þy og þvadr
þér af alhug fordast ber,
vaktara brenna broddarner,
Enn ef þú mættir óhindradr
aptr hefud þeim bióda,
þú hefdir unnid gérninginn þann góda.

Harmaúrrædi.

Skómakarinn minn er mætr,
mér hann gerir opt á fætur

án þess hann fái 1 skilding;
hart er mér um hiarta rætur
ad heira hann einsog barn sem grætr
og láta hann ei fá lid sinning.

Hönum eg hiálpa ætti
því hann kemr æ med spekt,
en viliinn mótsögu mætti,
mér er það ómögulegt!
útaf þessu ei eg finn!
Eg má gefa honum anvísning,
uppá Skredara minn!

Titlingsvísur.

(Gert undir Færegum).

Austanvindr vod í blæs,
varpar aldan sleyi,
vænt mér þyki að vera til sæs,
vors á fögrum degi.

Margr á samt nóga neyd
nú má sann þess lita,
Titlingr sá tístir deyd
sem toppi er úr ad lita.

Hefd' hann landid haldid vid
og hætt sér ekki á sæinn
mundi han hafa fædu og frid
fundid þenna daginn.

Hefdi Gud þér feingid fit,
og fleytt þér tegund lækja,
hefdir þú ei haft þad strit
híngad líf ad sækja.

Hvad kom ad, þig fremr kroſs,
þar kiæta ſkal þó vorid?
þig mun hafa einsog oſs
undan vedri borid!

Hvørs er lodna litla búk
lyptir fjødrin þunna,
hvørnin storma feikn, og sjúk
og froſt má ſtadiſt kunna.

Æ! þitt nálgaſt æfi nón,
ſem ei er hægt ad forda,
þó þer vili' eg géfa grjón
þau getur þú ei borda.

Hrørnar fiør, og hrekkr ſkinn
helsótt endir pínu,
þú munt lífs í ſídſta ſinn
nú ſita' á ſkauti mínu.

Sæt eg þína sesad sút
sannlega skyldi eg gladr,
slytia þig i Eyland út
hvar upp þú varst fóstradr.

Nu þinn andi eg þad sér,
í fer skyinn raudu,
en þinn búkr hvílir hér
á hnjánum á mér daudr.

Hvad eg grafskrift þína þá
þeinki ad fá i skrifad,
er þad fyrst, sem allir siá
ad þú hefr lifad.

Þarnæst fugl med fidr svart
med fløtu nefi mjóu,
augna rádid hvast og hart
og hvirfill sem á lóu.

Vel og því eg vid fæ bætt
víssindanna i skini
Fødr og módr er þín ætt
af grá-spora kyni.

Fótr. miór og fitar laus,
fyrna miúkr beli,
vóg 3 lód, med hvítum haus,
og hálf misslitn skjeli.

Grafskrift endar þín á því,
þú varst fridr sjónum,
slýdir dauda, daudann í,
og daudinn var á sjónum.

Ekki hrósad eg gét vind,
sem opt úr lagi setr,
ad hann svona auma kind
med afli lagst á getr.

Um mig siálfr.

Þad er nú þad sem ad mér er
eg óspart skilding farga,
en Herran vissi hentast mér
ad hafa þá ekki of marga!

Kvedid í Konúngsins aldingardi.

Eg var í Jøsurs aldingardi
undir náttúru fríu bardi,
þánka fullr eg leingi lá,
eikurnar mér í eira søgdu
er mót himuinum greiuar løgdu
ad hesta augad heimi frá.

Að eika rótum augun vóðu
er í skrúðlitlum fatnað stóðu
yfirgéfnar af æskulit,
illyrmum þaktar allra handa,
eins og nauðbeigðar til að standa,
þjótandi vínda þola strit.

Upp eptir trénu augað vendi,
umbreyting fljóta strax það kéndi
leggr varð grænn og limum skaut
ótal blómgreinir út sér skutu,
ótal sanngfugla raddir flutu
um þess glitrandi græna skraut.

Alíktun þá hér af má draga,
upphaf til betri og sælli daga
lífið okkur sé lént á jörð,
og þá hér liunir þrautum vetra
þar uppi við að taki betra,
hvar væntum lífi leystra hjörð.

Gért á sama stað.

O hvað nú veðrið úti er blídt!
væn er sæla
vor yndælis
Hafnar brosir haudr frídt.

Skógarnir fyrr hvar kvisti kól,
að himin boga
høfuð toga
glitra nú í grænum kiól.

Sem ein rétt hrísla hvor er hæð,
skógar krónan
skrautlig sjónum
sem einn líkami, limr, æð.

Saungfuglar hafa hér sin gaung
fetar øld
á fögru kvøldi,
að heira þeirra sæta saung.

Danski skáldskaprinn.

Ef eg hefði 1000 dali,
vel að merkia: sem ei á,
hvirf' eg strax á spila sali
vel að merkia að telia þá,
eta drekka lifa xótt,
vel að merkia: frámmá nótt

Riksdals Lumbur vild' og spila,
vel að merkia: tapa ei,

armi vafinn hringabila
vel ad merkia hvør sé mej,
leggia í hènnar mundu mund
tala vid hana litla stúnd.

Gladr sídan aptr vakna,
vel ad merkja klukkan þriú
eingra líssins hægda sakna,
vel ad merkja og byria nú,
aptr hvar eg ádr slapp,
vel ad merkja likt med happ.

Stælt eptir skáldskap Eiriks Olsens á vestrlandi.

(hann gerdi nokkrar bøgur fyri mig á Skagastrønd 1831 þann 7 August.

Heillakolla! gullid allra besta,
og gimsteinarós einsog soley i varpa
syng eg um þig føgur lióð,
dygdugasta morgunroda blómid,
med fisil kolla ennid hvitt,
og skarlaks føgru krystalls riku sjónarstiørnar undir brún
hvørgi neitt mein er á minu hiarta,
dásamlig er min lilia!
lystilegt er alt á henni!

med unadsemd og forlysting
ad heira og sjá, og líta uppá,
eingin gétr fegri fundist hènni,
von er því, ad eg, og þú, og hvør og einn
hiartans ástarblódugum augum til hennar renni.
dilli þér og hosdi, og kysdi þig, og blesdi
gæfan, þig og stidii,
þèsda heims, ajá-líka annars heims
svo aldrei kénnir kvalanna keims,
bidr þesda, og óskar þér af hreinum hug med sanni
marg skuldbundinn sá þad kvad
edla dygd og kostbærasti svanni
frá sama stad sem hiartad er i manni!?!

Eg veit stúlkur allar þid
úrskurd fellid svona:
Ei þú jafnast Olsen vid,
ó! ad hans vær eg kona!

Stælt eptir Rimna besda!

Kjalars læt eg klúnkara hlúnkara dúnkinn
arka úr kiarkars orda høll,
ambara vambara frammá vøll.

Hlumpara stumpara hlampara trampara stampi
lidríngs vidríngs legg eg út ár
leidólfs hleidólfs haddadar brár.

Mansaungs saungin, glymjara gaungin gagara jaga,
útum þraungin druslara draga
drakons spaungin laga slaga.

Kjarkaraduggan kváſirs ráſirs háſa,
er ytti af landi álmatyr,
øflugr stýrir fleina hír.

Ort i stad og inni þad med hrada,
og øllum sanni á ódinsfrú
ad ágætliga byria eg nú.

Ríman svarna er lystilig,
liómandi' er á henni ſidrid,
ei ſtil eg ſiálfann eptir mig
ólukku myrkvidrid.

Fyrirgéfa mér þú mátt
minn Lesarinn kæri,
eg er kominn áltof hátt,
ef eg leingra færi.

Um mann sem var dyrnidingr.

Ef eg er útá ſſá
er mér ſkémtun þá

annad skip ad skoda mér samferda.
Ef eg einn á ferd
óbygdum í verd
rakki gledr, vilii hann med mér verda.

Ei Drótt ávalt mér
ynd' eda skemtan lér,
meir enn dyrin mál þó ekki hafi,
treysta, tvøfaldt má
trúrra þau uppá,
enn menn er svíkja í mótggs fyrsta kafi.

Ef ad nokkr er
á ferd medr þér
og þid saman gángid eydi grundir,
honum er kalt, þér heitt,
hríd kemr svo med eitt,
og hel er víst ef húsa náist ei fundir.

Flyttú fjandi þér!
fúll hann vid þig tér,
enn þu kvasast ætlar rétt af mædi,
á hels opnum stig
ysir gefr hann þig
í hans stad fánga hest nú væri gædi.

Hesturinn hrigg sín á
hafa skrokk þinn má,

ef hann vill gánga honum sem er kærast,
þóknist það ei þér
þú ragnar og bér,
hrekr og pínir hann sem mundir ærast.

Hefdi hesturinn
hlaupið veginn sinn
hefndir viss þú hefdir verid ad efna,
Enn hins adferd mót
ei þú gerir hót,
þér á meiri þorirdu ej ad hefna.

Lukkan og Vidkvæmnin.

Heppnin er einsog hverful bára,
himninum mót er reisir sig,
uppegnd þar til af ædi kára,
ætlandi rétt ad gleypa þig
en fellr sídan aptrá bak
á þér nær festa syndist tak.

Þótt einn í beiglum egi sárum,
og eittsinn þurfi hiálparmann,
fadma þennan á fáum árum
fastara eppninn aptr kann,

svo hann idag er hiálp þú lér,
hiálpad ad ári gétr þér,

Þeink því ætid þá velgjørd veitir
vesölum bródr nokkurt sinn,
ad óþægd honum ad ei hreitir
med eptirtølu vidmælin,
því þau ónyta alla gjøf
alteinsog-daudra beinum-grøf.

Sá sem ad velgjørd veitta þiggr,
vilian, og giafar atlot fér
vidkvæmr øllú ad hann hyggr
og í hiartanu þørfin skér
þad er nóg þúngt ad þiggia gott
þó fyri þad hann lídi ei sport.

---

ort vid Lidandisnes

þann 21 Aug. 1831.

Liómar á Lindisnesi,'
lángar mig nú þángad,
teigiast háir tindar
tvi bláir í hifinu,
vid tekr fiall af fialli,

á fiöllum byriar og endir,
en fiollin og fialla' eru hyllur
fullar af dýru gulli.

Æ að þú Grundin gamla
gædd værir, en ástkæra*),
slíku skóganna skranti,
hvar skallinn er ísa!
Brátt mundi þá batna,
í búi þínu fóstra,
og meisötum þín mætu
þú mundir fliótt skrýdast.

Ei veit eg hvörnin ættarjördin hreifir
innvortis sætri laungun, heim til sín,
og óminnugum eingum manni leyfir
að vera, þegar hennar felr sýn.

Um þoku við Oræfin.

Þoka fiöllin þekr,
þúsandi rikr gusa,
undur er Oræfatindar,
ekki litast þeir hvítu

*) o: Ísland.

hyliast strandir brims belja
bylgiur í sjáfar ylgiu,
þráir úr usli þin Ægir,
audi minn, fastalandid.

Skridr rás sína skeidin,
skútan má vindum lúta
hagstæd liggr leidin
ad landi Myrdals sanda,
láttu nú þoku létta
leidir vinds! af heidum
hvita svo skodi eg skrautid
skrúd þitt, en aldrprúda.

vid Dyrholma ey.

Hæd skyggir á Heidi,
Hetta kélling er þetta!
kennumk Stakk enn stinna
stormar hans breyta ei formi,
á kolli kénnár fialla
kveikir skin-aptan bleika,
varnar ad vinum fornu
vindr, af Gæsatindi.

Miôir, í himin háann,
hánga' úr sió Reinirs drángar,

bendast bríms-ad ströndu
bodar, farmanna vodi,
Eyu-skytr upp útar,
ól-lanz vid Dyrhóla
Barmi minn byr þar i körnum
bakvid, i þydu og klaka!

Eldurinn.

Myrkt lá diúpid daudri i forsteining
Drottins sem óskiljanliga meining,
i formleysu utan enda og ham,
hluta myndir hvörgi sáust spegli,
Herranns mikla sköpunarverks innsegli
hvad eitt hylja nam.

Eilífdin, lik hring liggiandi hængum
horfdi um alt og blaktadi svörtum vængium,
yfir heima, einginn líta fékk,
rúmsins tiöld nú útspent voru eigi
eingin stund var tímanum i vegi
og úr hanns ekki gékk.

Sjá þá leiptrar! Ljós um nótt slær randar,
lífid vaknar, kennir sín, og andar,
úr gröf þeirri er ádr daudin frans,

hlutir sig nú hvør frá ødrum toga,
himin myndar fagurt hvolf, í loga
sólin sig sleit laus. —

Med valdi austrid ytir sér frá vestri,
á mót nordri, sudrid ból sér festi,
himins rósir hradan springa út;
Dagsins breidist blæa um heima nyu
bleikr máni fram úr nætr skyum
bregdr augum út.

Urtir vaxa úr volgrar moldar ædum,
veifar limi biørkin ofar hædum,
ávextir um allrar foldar svørd,
dyrin leika, leidist fram án maka
Lávards ymind, tvøfaldt ríki ad taka
himin hann og jørd.

Líffins æd, i allri nátturunni
urta vøxtr, lifandi hluta brunnr,
Guda eldr! hvør log fyrst þitt fann?
Alvaldr, sem einginn megnar skoda,
einusinni i þér sig vildi skoda
(en) brátt hanns spegill brann.

Anda líkr ertu himin sala,
utan fædu liggr þú i dvala
etr heima, og húngrar þig samt enn,

E

Eldsins veru og edli rétt útgrunda
ad onytiu=þvimidr=fleiri stunda,
hann samt hitar=menn,

Seig oss, seig oss! ertu sami eigi,
í sólgeisla' og listanna á vegi
i saung skalda, í vorsælu hli,
hetiann ædir, eldr úr Heklu rennr,
er þad samslags logi þá sem brennr
beggja brióstum i?

Himins logi, lífs nær þreitta anda,
lídr vegr heim til bláu landa,
heimilis stadr hvar hanns fyrr var kær,
veit há hysíng viltum=liúfa=gésti,
verkun sömu géf hönum sem Asbesti
er glans þá fegri fær! —

Um illa túngu.

Vammar er sá vond skömm
vyrdíng géfna er myrdir med firdum,
ligr æfa, á báda bóga,
bölfadi náfölvi krakkin sem rakki,
hváandi, liúgandi,

í løstunum fliúgandi,
lagsmanna siúgandi
æru, med eitrudum hvoft,
Lævísi púandi
í lostanum smiúgandi
lasti síspúandi
*L . . . . fær hann því opt.

Látum þetta gjamma grej
gélt hønum aldrej þverri,
sá muu hvitr innan ei,
sem utan slít er verri.

Nú er rostinn rénadr og ragigallin,
þá ad hønum gérdust óp og skøllinn,
aum eru slikra sinda søllin.
Sitr heima sífeldt, nú og svarar eingum
sem karar madr kyrr í sængum
kúrir nú, med styfdum vængum.
Þad mun ekki lída leingi hann lifnar aptr,
ílls til var hann Ytum skaptr,
í þad minnsta þá hanns kiaptr.
Ef þú batnar bøgur vid, eg byd ei fleiri,
enn fái eg hvadr þér af heira
þú skalt hafa lángtum meira.

*) mun eiga adþída: Lodrúnga.

Um nirfil.

Sárt er nirfli að sjá af bita,
svei mér, ef ei hleypr skyta,
á hann, svona fyrst það fór,
nú í mánuð ei hann etr,
ó nei, segðu heilann vetr,
því svartr er aldrei sálar stór.

Visur.

Oðru vísi er hér í Høfn,
enn heima á Íslandi,
þó ei bóli bára á drøfn
brotnar skip að sandi.

Hér er Yndi, og Akurblóm,
allslags heimsins prýði,
þó er heilsan tæp, og tóm
tudran, svo eg kvíði.

Meðan buddan búngar full
hilar heilsan eigi,
hér að vera gott er gull,
gleðinnar á teigi.

Liódabréf.

fyrir annann sem var læknir.

N. N. Sæla systir mín,
setst eg nidr ad skrifa þér
Ögmundr af anda sín
á ad lesa fyri mér.

Skrifa eg fyrst í fréttum þér,
finn samt þad er galli,
fárid ad vaxa á mig er
ofrlítill skalli.

Medan pyngian mín er ei tóm,
eg met þad huggun liúfa,
lif' eg einsog eggja blóm
edr einföld turtil dúfa.

Þó Gyðudúfur dratti hér
— dygdina vid sem feymir —
eptir þeim jeg aldrej fer,
utan þegar mig dreymir.

Systir væna veitstu af hví,
þad verdr mér til gæfu,
svefni madr ei syndgar í
þó sjái og géri óhæfu.

Læknismenta lyr ei sút,
losi med eg grædi,
brádum lesid eg hef út
alla Kvennafrædi.

Yfir konum opt eg sit
æru mér til bótar,
þad er samt óþægiligt strit
þegar þær eru liótar!

Med taungum grædi eg margra mein,
medr lækna rg kurtu,
en þegar eg heiri krakka kvein
kreika eg strax i burtu.

Þegar fagurt úti er,
em, í hvitu vesti
sasnast þá ad mejar mér,
sem mí ad brúnum hesti.

Blíd þá skín oss sumar sól
sem til mikid hlakkr,
byrtist eg á brúnum kiól,
en brúka annars frakka,

Þegar hér er heidrikt lost
hleyp eg út sem fiøldin

fæ þá bakverk illann opt
einkanliga á kvøldin.

Fyri þer eingu eg fæ skylt,
— óskar þú svo gérna —
manni verdr einatt íllt,
ad sjá stelpur hérna.

Liósar, svartar, bleikar, blá,
— blika líkar sólum —
raudar, gular, grænar, á
graut=skrautudum kiólum.

Ásjall nyverid eg fekk liótt,
øllum er þad i mynnum,
herfiliga Hettusótt
hafd eg mér i kinnum.

Sannleik skal eg ségja þér
sem er frí af ykium,
maka þeirra síst neinn sér
sjø í kóngaríkium.

Hlejid hvorki eda grátid gat,
gamanid fór ad sjatna,
þegar tyggia eg mátti mat
mer fór strax ad batna. —

Sulti af eg sífeldt hrein,
segia þér fremr lystir,
eg óskad hvirfi bríngubein,
úr búrinu fra þér systir.

Svo er nú þetta, og svo var þad,
sídan vard eg megri,
adrir þad feingu á annann stad,
sem ei var þægiligri!! —

J bát nú legg eg árar inn
eg hef land fyri stafni,
um fadmadu nú Armbúa þinn,
undir bródr nafni.

Oskum bréfa eg enda med,
audnan blíd þér hossi,
jeg þig blessa og blídast kved,
bródrlegum kossi.

Til Grósserara Magnúss.

Medan vid vórum ad lesa Niálu.

Hér kémr Gunnar ad hitta Niál,
heilrædi tilad sækia,

víga ej, en=vanda=mál,
vid er hann búid flækia.

Vesti Vinr! biarglaust er
bú á Hlídarenda,
frá Bergþórshvoli braud og smér,
bidr hann þig senda.

Lánar=drottna kénuumk kapp
krøfur med hátt þeir orga,-
en eg er likr herra Hrapp
sem hef med eingu ad borga

Liótt mig þeirra lyir gjer,
lund er sumra óvægin,
þvi þeir hótad hafa mér,
ad heingja á Nyársdaginn.

Jeg hefi lifad leingi i von,
ad likn um Jól eg finni,
sú er ordin víti von,
og verdr þad ad sinni.

Ei er ad stóla uppá Jól,
ad þau kióla skapi,
í er bóli besta skiól
þú byrgir sólu krapi.

Verdi þin mér náð ej ný,
— neinn sem þig ei plága —
kémst eg bráðum Avís í,
eðr turninn bláa.

Verst í sinn mitt ólund inn,
auðnu bila hiørur,
svona hef eg Magnus minn
mislitaðar vørur.

Hvørt segir nej, eða segir já,
seggi fyrrtum happi,
þó skal standa í þinni skrá:
Þráinn tók við Hrappi.

Í øðru sinni um Sama.

Laungum þarna líkn eg finn,
liúfa mest er geingr vest —
ávalt reyndist Mángi minn
Manna best, er þørf var mest.

Um Ofursta Lautinant Abrahamson.

Hetiu ertú líkr ad líta,
líkhami þinn er sem framinn,
vid Fylgi þitt, um tólf fiölgar
snarrádr til dáda,
í hegdun þín Egills er hygda,
háttsemi Grettis mátka,
mál-þiód-Skarphédins skilr,
stæd ydu Þórdar hrædu!

Ur brefi.

Leingr. mér hér nú leidist þreya,
lofs-tir tvöfaldr af mér flýr,
eg vil nú heim til Vestmanneya
og vita hvoriu ad mér snýr
Helgafells gja, og Heimaklett
hef eg ad skoda, mér ásett.

I Land eg þadan eptr flakka
og Eya-brunnu skoda-fiöll,
útad Geisir og Eyrarbakka
eg hvirflast skal sem lausamjöll
ölkéldur Hellisheidi á
hefi eg stipan líka ad siá,

Kem svo á Nesins-sudr-svana;
en sigli þadan aptr skiótt,
eg þá ad gømlum vona vana,
þér veitid mér gisting eina nótt,
skyt mér nordr á Skagaströnd,
ad skoda stúlknanna svuntubønd.

Þíngvelli gømlu skal eg skoda
Skialdbreid Eldhraun og Jøkuldal
sem heimspekíngr haudrid troda
Húnafiøll eg, i gánga skal,
nudda þadan ef nægir sól,
nordr á háann Tindastól.

En hvad þá framar af mér verdr
enn ekki grunr skapar minn,
minn er ordinn svo hugr herdr
handa mér nóg er verøldin,
kvídi ei morgundegi í dag,
því degi hvorjum er sólarlag.

Svo renna tímar, ár og aldir,
umrótun skapa er blíd og stríd,
ymist stini' eda stúrum faldir,

skélfa þeir bædi og kæta líd,
æskuskeidid er augnablik,
og æfin lík vid drauma svik!

Grafmynníngar
(ádr óþryktar).

Jørdin mælti: þad var í árdaga
eg á hvad á mér byr,
Hønd heyrir til herdum, høfdi auga.
hvørt eitt hárid búki,
þó møgla børn mín, þegar blóm þáu hyrdi
eg á brióski ber,
ad eg óréttlát, augad svifti,
unun, og egin prydi,
Ein taki eg í æsku, ønnur módr min
fái Tíd, ad taka.
Søknudr lærir fyrst — sætt ad meta
og missir verd þess mista,
Enn her var verd víst ad verdúng metid
ádr lífi lynnti.
Madame Rannveigar Philippusd:
Kaupm: og Riddara Sivertsens.
Hún var Skørúngr, í skapi þó blid
Stands síns stod og prydi,

Eydsla og ágyrni, voru útlagar tveir
 heimamenn sparsemd, og hyggja,
Módir nákvæm, manns síns ást
 holl var hønd í naud,
Syrgir maki mærr, sonar sølsi
 grætr módr missir,
lesa má í auga, lídan briósi
 brá er innra borgun,
Svo eru forløg manns, ej má flya hel,
 sføp líf skapa og brióta,
Gott er því ad deija, þegar dád er synd
 og hid fegursta er farid!
Laupa lífs hjól, lidugum vøltum
 hálar bana brautir,
Allt ydar frá æsku til undirgángs
 med ómerkum flytir,
Eldast sólir, og mánar slitna
 aldir endrskapast,
Veraldir eydast, tíd etr líf,
 ørløg brotna og breytast,
hjóm er hérvera, þegar hiúpar grøf,
 nema vel sé verid,
Lifir því líf þitt í lanz mynni
 moldir meingi signar,
Blessist þér blundr, ef þú blund elr
 en líf, ef lifi afveitst!

---

† † †

Stúdíósus júris Jacob Thórarensen.

Alteins og stiarna á himins hríng
hafs af nýverid runnin brunni
fagurt lýsandi lángt um kríng,
leidvísir kær um svalar unnir.

Af myrkum skýum hulin bratt,
høggdofa stendr ferda madr,
svart myrkr á hanns augu datt,
aptra má sinni ferd óglaðr;

Þannig á burt þú leidst sem liós,
ljómand' í ment á førnum vegi,
medbrædra yndi, heill, og hrós,
hardr þeim leyfdr nú er tregi.

Grær ekkert fegra á grafarreit,
enn godr tír sér dáinn gétr,
Hann flutti þig sem hédan sleit,
hinnig hvar um þig fer lángt betr.

Finnum eí ad, þó fagurt vor,
fyrri enn varir sé á enda,
því Fadir náttúru og Fadir vor,
friálst á þad sem hann vill oss senda.

Þó fari brædur fyrr af stad,
fund sætir, timans millibilid,
sætt er ad vita i sælum stad
sinn Vin, hvar sem er vid hann skilid.

Stúdiósus Chirúrgiæ B. Bergsen.

Byrjar í austri, byrgist í vestri
dagr eptir dag,
Eins er líf manns, og lídandi dagr
bædi med skúr og skin,
ad hádegi barstu, hita dagsins
þá skyldu laun þér lagin!
— særa hér ávalt uppskeru, sinnar
vinnu, verkamadr, —
þú hvarfst þá hinnig hvar ydn' þinnar
færdu fylleri laun,
þar muntu fremri, fullkomnan ná,
kall þitt listum krynt.
Þar mun fiall trygd þín, fyri mér bidja
ad vid aftr sjáumst!

Þá eg vaknadi vid Klukknahlióð.

Klukkna hlióð vidr hvort sem heiri,
hvarflar jafnan í þánka minn,
þá eg skal aptr leir úr leiri
lífs til vekiast í annadsinn,
básúnunnar vid hvellann hlióm
hvør ed mig kallar fyri dóm.

Hvad eiga ordin þessi ad þyda,
þad hef eg aldrei skilid rétt?
"duptid á aptr dupti' úr skrida
og dóms ad mæti' fyri rétt,".
ef duptid ei þekkir sína sál,
svo gétr þaraf ordid mál!

Bænda-saungr
á
Alþíngi.

Størf eru lokin Alþing' á,
yndælt brosir haudr og lá,
gott er ad ríða
um frónid fríða
félega med sem kátr er.

Aldurenn súpum skilnadarskál,
skilnadar-syngja hljótum-mál,
um gædin Ísa
gaman vísur,
Gédu vinir, byrii þér!

O, hvad fagurt er fróni á,
fyrdir, dalir, og lindir bla!
glita fjøllin
glæst af øllu
geisla-Fødurljósa-blæ.
Hvorgi er fegri heimsins brá
heldurenn þínum strøndum á
hér vil eg þreya
hér vil eg deya
hér mest gott eg unnid sæ!

Hvørgi er fegri heimsins brá
heldurenn þínum strøndum á,
krystalls aldan
fjørurnar faldar
Fostrmódur-sæt er-strind!
Mørg þó beri á baki ár
búkonulig hún enn þá stár,
mér gédjast egi
adrir segia
ad hun likist beinagrind.

Saudir enn hoppa hlídum í
Heklu tindar, gródrar sky
til sín draga
haudr og hagar,
heilsa úr náttdögg sólar il,
Fiskar leika brims í brún,
blómga ad veniu eingi og tún,
laxar i elfum
höfdi hvelfa
hversa med þeim sjáar til.

Nytinn bóndi nóg á hvör
nóri veidist og silungr,
ædarfuglin
er á rugli
útum fiörd og vid bæa dur,
Baulur og hestar högum í
hala og makka veifa frí,
ekki stridin
eyda lidum
aldinn södr, gledr bur.

Blómstra þú fagra fedraland,
fiölgi þin gædi og batni stand!
hvörs þins nydia
er óst og ydia,
í þér helst eg lifi og dey,

afstad rída er svo mál,
upplifgadir í hami og sál,
gripum nú kára
gyrdum nára
gjardir, fast svo meidist ej!

Södul oss verpum sídan í
sveimum heimad létt og mi
ad heilla størfum
hugann ørfum
hvørn dag væntir konan oss,
Mann hún stírir sérhvørn sinn
sem ad ridr um gardshlid inn
børnin tápud
tala um pápa
tállaus okkar bydr koss!

Blónga þú fagra Fedraland,
fiølgi þín gædi og betrist stand!
volgt í ædum
blód medan blædir
Blessun þín hvør sona kys,
Blómstri heillir um bygd og klett,
blessist hvør í sinni stétt
heilir minnumst
heilir finnumst
hér ef ei þá í Paradys!

Í samsæti Brædralagsins

(sem stiſtat var i Kh. 2 Marts 1831).

Heill sé þér kæra sveinasiót,
synfagri hríngr Íslendinga,
sem alla módur-sama-brínga
nærdi, og bar med blídu hót,
Samheldid gamla og sidu fría,
sem hérmed viljed endrnya,
Lángfedga Ydar eptir sid :,:
erleudu þegar trédu svid. :,:

Her, einsog þeir med hugrekk brióst,
— hvor annann Vin og bródr kallar,
og málid hjartans munnr spiallar,
Samlyndid eydir öllum Þjóst. —
Eitt létu yfir alla gánga
alla þar sömu heillir fánga,
allra var sama augnamid, :,:
einsog nú brædur hafi þid: :,:

Hér ad mynnast þin fagra Frón,
med fjördum, dölum, lindum bláum,
og fjalla tindum himin háum,
þó vorri hulin sértú sjón,
alteinsog börn af einni módur,
allra sem vilji er hreinn og gódr,

eptir sem leyfa efni hanns :,:
ad auka heillir fødrlanz. :,:

Blómgist þú kæra Brædralag!
uns biørgin hrynja og himnar klofna
og allar sképnur útaf sofna
sem skédr fyrst á déma dag,
þá sáum allir barmar blídir,
Brædralags-syngja helgar-tídir,
frammgeingnir betri í føgnud há, :,:
fløtunum Paradísar á :,:

Afmælisdaga-Visur.

Cand. juris Jonasen.

Hvør mundi trúa ad þorra med þræli
þú mundir halda ed kæra afmæli,
Saungydia' á sætr nú stundadu skjótt!
Lát þad sem ósta eg áhríns ad ordum
Ungum hal verda, sem Godasvør fordum,
svo ad á nægdr hann sofi í nótt.

Æskunnar hefir þú skeidid nú skundad
skinand' i mentum og heidurinn mundad,
velbúinn undir þau ókomnu ár!

nióttú þá manndómsins dýrmætu daga
sem daggar uppvaxandi blómstur í haga,
vorhimins blessudu blómgunar tár!

Heill þér í dag ver' og alla þá æfi,
Alvaldr finnr þér vera ad hæfi!
Embætti hentugt og audlegda nægd,
Brúd fegrust dygdum þlg blessi sem maka,
og børn sem ad hiartanleg fødurnafn kvaka
veri þér lífs bædi og lidnum at frægd!

Veit eg nú ekki hvad meir' er ad mæla,
marg' eg bid þorra=ad lifirdu=þræla,
ennis=uns=sporðr fær aldrdóms snió,
andnan um lád, háf, og loftid, þér dilli,
liémandi ordum á brióst þér þún tilli,
uns rúm verdr ei handa fleirum ad fá!:,:

---

25 Decembr.

Cand. jur. H. Einarsen.

Haldór minn! Arsdagr heilsar þér fridr,
hugþelid vinar þér gódanndag bydr,
oftar til luku í laununum smár,
opt var eg grættu med ónota sinni

einatt þú bættir með góðsemi þinni,
þess skulu launin þér lagin í ár!

Undir hvað mætast er skyanna skörum,
skal eg þér óska með fallslitlum vörum
unnustu dygðuga og embætti þægt!
heilbrygði, ánægiu, vini óveila,
við svo ei slátrara þúrfir að deila*)
og sköpin mér frá þér svo fai ei bægt.

Taktú vin glaðr mót ókomnum árum,
um þig þau vefji með lukkunnar bárum
auðnan þér vaxi og heiðurinn hár,
lox þegar, bein þín, fá legstað í moldu
logi sem eldgos þín manndigð á foldu
Minning þín lifi um aldir og ár!

Marts 28de 1832.

Skjaldan að kveða vel heppnast til vina,
við ber þó stundum það lukkast við hina

---

*) Athugasemd: H. E. var saklaus yfir fallín a alfara vegi af slátrurum. — Þaðsem áðr er prentað í klausturpósti, Fréttablöðum, og Skírnir, finnst hér ekki, og ekkert af danska klúðrinu, minu.

Skúli minn! þérbyd eg fátækligt fiás,
velmeint, stirdt nokkud, og vidhafnar lítid
vakna þó til þess eg gérdi i bitid,
ad lidka mig Cognaks mér gefdu nú glas!

Skál þína Vinur! sem Vinar eg bergi,
veltr hún i mig, sem nidr af bergi
ferdhrada smá sprænur friéfgandi grúnd,
gétr hun óst þér úr galandi munni:
gángi þér jafnan svo Vinr sem unni!
Vin færdu aldrej þá verri enn Ögmund.

En fremr þér óska 'á þínu afmæli:
þú læknir verdir sem Afi þinn sæli, *)
i lipurleik jafnist vid lofadann Svein, **)
lifnir upp aptr þá liggr sáladur,
med Lanzetu i hendi þú verdir máladr,
Æskuláps krukku med og lausnastein!

Litla stund varir þad lidandi gaman,
leingr=senn=kræktir ei gaungum hér saman
hvør verdr leggia þá braut sem er beind!
Optar þó her ekki biódi' eg þér bøgur

*) Bjarni Pálson Landphysicus.
**) Chirurgus Pálson á Vík.

blómgi þér heillir æ Þórarins mögr!
þökk fyri trygð þá af þér sem er reynd!

21de November.

Lag: En nyfødt Sol i Østen gløder. ꝛc.

Arnor minn vin nú yrkja bidr,
— eg má í skáldagrillurnar
Því hiartað hanns er Holgeir vidr
heiminn sem í dag fæddr var,
já Holgeirs skál vid skulum nu drekka, já Skál
eptir skál :,:
nú skeinkir hann Arnór fyri rekka; æ bálandi tál :,:
Vínið góða, gledr ham og sál. :,:

Ef hingað skotið feingir fæti
hvar flióta um bord en dyru vín,
þér mundi hiálpa um hjarta kæti
hátíð að líta í minning þín!
:,: En þú ert nú heima og konuna kyssir — já koss,
eptir koss,
Kærleikans gæði þú aldrei missir! hnossanna
hnoss,
því kiærleikslaust að lifa er þúngr kross, :,:

Og þú sem veginn góða oss gefr
Gángi þér eins og unnum ver!
ósvikid veitt þú øllum hefr
ei skal eg svo vanþakka þér,
:,: Æ Arnór minn skeinktú nú ekki meira! Af øllu er
nú nóg!
því eg er hættr ad sjá og heira, hó hó og óh óh!
Látid þid Kallinn liggia gamla í ró! :,:

A
Stud. Carl Simonsens Afmælisdag,
(vid hángikiøts veizlu).

Lag. Her under Himmelens blaae Tabernakel.

Adam, vor fadir, oss velkominn vertu!
Vilmøgum þínum sem bodin hér ertu,
Glada þú ladar nú géstina ad þér! :,:
Ei þurfa veitendur bidja þá borda,
Bordsálmi allir þeir vilja sér forda
Í líkam þinn Fadir! þá lángar svo hér. :,:

Feitur er kallinn enn elli á árum,
Af þótt hann legdi í Noa'‘eitins bárum,
Þá var nú kétid í konúnga pris, :,:
Rif hvort þá kostadi ríksdal og sl.ttan.

A róubein taxta eg vissi ekki settann
Þau seld og keypt voru kóngsríkjavis. :,:

Ei brædur hér þurfum két dyrt ad kaupa
Kriddad med ølfaungum dyrustu staupa,
Brosir þad móti okkar munni og vel, :,:
Beitendum gédjast, þá géstunum fellur,
Gladværd af þeirra vid sølum í géllur
Hvør hrópar Bodsmanna: "veitt er nú vel!" :,:

Carl! þig nú innskrifad mentanna módir,
Málan í hefir, sem oss sama bródir
Velkominn okkar nú vertú í sjót! :,:
Lukkan þér hereptir léni eingaungu
Laud præ ceteris med krussi og slaungu
Embætti hentugt og yndæla Snót! :,:

Glediast þá foreldrar gæfu vid nidja,
Gjørdir þin himinsins signingar bidja,
Sín þegar ómaksins laun sjá augljós, :,:
Þau sem þig úngan á bríóstum sín báru,
Blóma, mentana, og skaparar váru,
Vertu þeim ellinnar yndi og hrós! :,:

Hringir nú vinir ad heimferda sísli,
Hafdu nú þøkk fyri veitsluna Gísli!
Stúlkan (kona) þin! Son þinn! í einn þid øll. :,:

Lifid þid nú sem vorlokkar á trjánum,
Lauf græn þá aptur vid taka af snjánum,
Í blídvidri líssins á blómstrandi vøll! :,:

8di December 1831.

Lag. Hvor herligt er mit Fødeland. etc.

Arnór minn, sæll þú ætíd sert!
afmælis þinn nú ljómar dagr,
hann er mørgum enn mesti hagr,
okkur hér er þad opinbert.
Jeg hef þér einga forn ad færa,
fátækur einsog røkud gjæra,
enn svo er gleimist athøfn forn,
óskar — dálitid byd eg — korn: :,:

Þér gángi vel í vetur her!
veltist inn á þig stórar summur,
svo fullar þínar lifi lummur
af silfri, meiníng málsins er,
óeydanlegar æ sem verdi,
eingin Cholera heilsu skerdi,
samt ad þér audnist opt ad sjá
aldrada kallinn *) Bachus hjá. :,:

*) o: Skáldid.

Héðan þá stígur fæti um fjøl,
freydandi komi Landsyuningur,
Ránar dætur með bjartar bríngur
á brjótum sér láti bruna kjøl!
Ægir-heim beina ekki létti,
Uns streingir ríða Fiskakletti.
Elin þig fási aptur sjá,
einsøg þú skyldist henni frá! :,:

Eg man það falleg Elin var,
Æ! hún er nú ei leingur stúlka,
hana neinum ei tiáir túlka,
meinlegur varstú mørgum þár!
Unnist þið vel og lifið leingi
lukkunnar í og heiðurs geingi
það verði — biðjum — lukku lén!
Lifi Madáma Gunnarsen! :,:

Ungu niðjar þín ørmum smá
elsku sakleysi mót þér breiða,
hvør vill sem fyrst í skaut þeir skeiða,
til kossa tilla tær sér á;
það er hann Pápi minn! þau mæla,
Mamma mín góð! æ hvilík sæla!
gleðin skin þeirra ásyn á,
sem Edens fyrstu búum hjá. :,:

Blómgist þið øll sem eik um vor!
uppyngd þá grænum laufum skrýðist,

vid álag daga enn meir prýdist,
ásta' og hamingu eintóm spor
þín verdi, hvar sem braut þér beinast,
og blídust æfi stundin seinast!
Lifi Arnór! húrra! hrópum vér
med heillum, margann December! :,:

Samsætis og Skilnadar Lióð.

Lag. Hvet Glædens Ven!

Fagnar nú Frón
Foríngja Presta' og lista,
bætt bedid tión
Biskupi Steingrim 1sta!
Sem siiófarandinn um svartleita nátt
siglaud' um stérjóttan æginn
sjón vidr dagsrod' hanus sinn verds kátt
sem kémr fram medr daginn.

Dags rodma rós
rós komin ofar skýum
— himinsins hrós
frá hisins lióssa dium —
Byrtir mér kæra komu þín,
komin frá himninum ertu

velkominn, velk. vitiadú mín
velkominn margþrádr sértu!

Kom kært á land
kær þráda leidarstiarna!
med heilla hand
og hamíngiu þelid gjarna,
Lifandi fagnar þér Frúin þín,
flædar — lífs sídann — úr róti,
lángeygd hún bídr med børnunum mín
og breidir þér fadminn á móti.

Lángt heilla líf,
landi blessist þín ydia;
minníng eilíf
millum sé landsins nidia,
førum og kvedjum þá félagar mín
Fødur vors tøkum í hendi!
Hvad á eg nú hér ad rita vinr,
svo ad verdi audn hér ei?
Ofurlítid vísu grei!
Himininn lox nær þig heimtar til sín
Hann oss þinn jafnoka sendi!

Vid heimför Hra. Amtmanns

Gr. Jónssonar,

og Hra. Consistórial-Assessors Dómkyrkjuprests

Glg. Oddssonar.

Lag: Hver Glædens Ven.

Adr á øld
'Orir þrátt saman-drukku
Aar um kvøld
Ølfaung á medan hrukku;
Vinr þá kom eda vinr fór
Vinar síns drukku þeir mynni;
Mun á þeim tídunum munr svo stór
Medan vér sitjum hér inni?

Øld er ei sú,
Ad ekki fullvel sæmi,
Oss øllum nú,
Ad fylgja þeirra dæmi;
Mynnumst vid þá, sem halda nú heim,
Heidrada og elskada landa;
Bidjum vér heilla bádum þeim
Og blessunar allrar til handa.

Lát lukkan þá
Líð í blídfylgi vinda
Sem fljótast sjá
Þá silfrhvítu tinda,
Hvar nordljósin brosandi bregda á leik,
blikandi um lopthvolfið dansa,
Um ennin á jøklunum bárótt og bleik,
Hvar bergmálin heilsunum ansa.

Sæt verdr sjón,
Silfrhvít aldan kolli
Framréttir Frón
Ur flædar vídum polli,
Und skýbólstrum nyrdrs þá skýtr upp brá
Skýreifdra bláfjalla tindr,
Hvar hjardir um laufgadar hlídirnar gljá,
Hvítsyðsi brún ofan vindr.

Hægt um haf blá
Hagstædr kaldinn andi,
Oss ødrum fra,
Ástkæru fóstrlandi,
Fljótt og vel hamingjan flytí Ykkr heim,
Og fadmi svo þar tryggdarhendum;
Vid sem ad dveljum enn Hafnar í heim
Heim óstir farsælda sendum.

Sángið í

Samsæti Íslendinga,

þann 11ta Maí 1827.

Mælt fyri Skálum.

Faðir ljósanna Foldu gjæð
Með sjöld' af niðjum knáum
Og undir stauti Frosta fæð
Fátæka í stakki gráum;
Kvikt meðan flýgr sjór um æð,
Þó sjúki á tindi háum
Og dyní hretin hvöss og stæð,
Hennar til allir þráum.

Helgaldr þó um húsaþak
Hrímþussinn Norðri syngi,
Og ströndum þúngt á styni brak
Af steinóðum útsynningi,
Og þeisi um dali þoku-hrak,
Þekist jörð snæs í bíngi,
Móðr ei gamlri bjóðum bak
Þó brosi Fóstran yngri.

Fór sæmdar híngað förud þér,
Farsælt er góðum vilja,

Oss fundum saman eitt sinn ber;
Om stund þó hljótum skilja;
Allir af hjarta óskum vèr,
Ei lángordt skulum þylja,
Géti svo Landi gagnad hver
Sem gáfur hans áskilja!

Geti svo Landi gagnad hver,
Sem gáfur hans áskilja;
Gud, sem ad styrkir gott hvad er,
Gefr til krapt og vilja;

Repps Minni

i samsæti Íslendinga

þann 8 Febr. 1826.

Fordum daga frammí lønd
Frónska hreystin sendi,
af sal þeir spreттu fridarbønd
frægdar beittu hendi;
Hraustir vørdu Hilmirs strønd,
hrós þeim sigr léndi,
fyrri létu fé og ønd
enn flótta smán þá brendi.

Af frægdar verkum Ødlíngs áſt
unnu fé og sóma,
Mánatindum medur sá'ſt
mikilvirkin ljóma.
Fóſtrjørdu frægd ei bráſt
fløt þad løndin róma,
ekki heldr minni máſt
ad manndygd fylgdi ſljóma.

Þá heidindómr helveg gekk
og Herrann ljósid sendi
gleimſku var á breidan bekk
brugdid ſlidravendi,
en bók þá ſtrax í hendi hékk
heims er frædi kendi,
lofs naut hvør er lærdóm fékk
leyſtan vel af hendi.

Islendingar einsog fyr
ótí Danmørk kæra
létu farir*) flytja byr,
frædi til ad læra;
í ſtadinn fyri Hildarhyr
hófſt nú menta snæra,
bidr ſvo hjá brøgnum kyr
brandi vunnin æra.

---

*) edr fley, h. e. tóku far.

Þú! — hvørs Minni signar Sjót,
sannar málid, Dæmi
þá hinnig steig af Fróni fót
sekstu þjóda ræmi,
Einglar leidi æ þinn fót
um Eingla fridt samkvæmi,
vér kvedjum þig med kærleiks hót;
krús því sérhvør tæmi!

Glasa rendr klíngi kátt,
krýni høfud Rósa,
vorar raddir hefjum hátt
heilla før þér kjósa!
Lukkan æ þér láti datt!
Land þér meigi hrósa!
gleyma þú ei gamlri mátt
Grundu Nordrljósa! —

Vid Heimfor Herra Stud. Theol. N. N. til Íslands.

Lag: Dig, elskte Frankrig, mit Farvel jeg byder ɀc.

Þitt fardu vel Sælundi, kjæri bródir!
þú býdur nú, lángt fyrr enn hugdum vér,

og fýsir aptur Fedrá á gömlu slódir,
úr frama, glans, og vinsæld allra hér;
ordtækid sannast: ei má sköpúm fresta,
Egill og Kjartan bádir sýndu þad,
heim lysti þá, þó hefdu virding mésta,
heidur og völd, á þeim erlendum stad. :,:

Þó gleidisvip á sýnum bræðra eygir,
sem minnast vid þig kannské hinnsta sinn,
mörgum er hulinn myrkr brióst' í tregi
þó mót þér brosi hírlig brá og kinn;
hvör undirtekur ei í sama hljódi:
ávalt þá gastu, þín var hjálp mér føl,
mér varstu vinr, mér ágætr bródir,
mitt var yndæli þín hér stutt samdvøl. :,:

Sá sem ad festi á hvelfing stjørnur heidar,
húmid og ljósid fordum skyldi ad,
og urtum lætur búast merkur breidar,
sem baud ad verdi, og svo stédi þad;
hann láti þig nú leida blída vinda
þó leiki um skutinn Ægirsdætur bjart,
ad sjáir brátt þá silfurhvítu tinda,
svarsligrar módur gamalt ellistart. :,:

Skrautligu hvar úr skyavéldi sinnu
skodadi augad saklaust fyrsta sinn,

og þægir úngdóms þánkar gladt upprunnu,
þerradi módir barndóms grát af kinn;
ár hvørt þar lídr eius og sumardagr,
æsku hvør hlutur kjær, helzt gledja má,
ad ydju manns þar mestr verdr hagr,
mætast er þad ad loka sinni brá. :,:

Bergmáli heima' á brims og fjalla strøndum,
bródir! þitt hrós og ástsæld líkt og hér!
Hamíngjan blíd þig beri sér á høndum
og blessun krýni hvad þú starfa fer;
félagar, vinir! fyllum staupin, gódir,
— med fyrirmælum sem hvørs býdur þel —
mér varstu vinur, mér ágætr bródir,
mundum hans skál, ja Þorsteinn, fardu vel! :,:

Vid heimfær
Candidati Juris H. Einarsens
til
Íslands 1829.

Mel.: Velkommen i din Ungdomslund.

Svo tilstlipad í heim er hér,
hvad er, þad aptr selst,

ei gétum ætíd verid vér
Vinir! hvar óskum helst,
oss raun nú á því selst,
Halldor nauds=feiginn hóp vorn yfirgéir.

Ei ávalt fagrann fjallatind
forgyllir aptanrod,
ei ætíd hvín af hollum vind
hángandi raung á vod,
Alvalds svo vóru bod: :,:
sveitinn skal yndi senda þér og fædu.

Heima þá hefr fót þinn fest
og fadmar þig Eykonan
Vinr! fádú þér vakrann hest
varpa þér uppá hann,
— fagurt er fedra í rann — :,:
hendtú bókinni á hillur upp og riddu!

Þín eru lokin lærdóms størf
lof frægra, hros þér tel
sár eru oss ad þér sjónarhvørf
síst þó þig mædi hel,
frá oss nú fardú vel! :,:
Gángi þér vel ad giptast heima á fróni!

Ydkur øllum sem haldid heim
hamíngan greidi før,
strídi af blásanda í stautum tveim
stútan, uns legst í vør,
nytt þid þá fái fjør! :,:
til heilla starfa. Hólmanum og Ydkr!

Í Samsæti nokkwrra Lanzmanna.

Ofært er í aud ad hrióta
og aldrej tíma ad stémta sér,
sásem gérer sins ad nióta
sami forsjáll þiki mer.

Þau Aud í veltir árin flióta
ekkert lidid meir þú sér,
sá því flytir sér ad nióta
sára forsjáll madr er.

Þó frá hæl til hausa móta
hugsir sæld í audnum þér,
en hefr sál ei hanns ad nióta
hann þér verri enn ekkert er.

Leingr þér ei leyfist blóta
enn limstann dauda' ad Gardi ber,
sá því flyrtir sér ad njóta
sára forsjáll þiki mér.

Vært í grøf ei veitst ad hrjóta
værd i lífi ef aldrei ber,
Overdugir arfsins njóta
ekki sætt ad vita er.

Eg skal ekki i audnum róta,
ei svo tím' ad skémta mér;
Látum oss míns litla njóta
Lagmenn gódir, komid hér!

Ugga hvørjum af skal neita,
oss þad bydr føgr skál,
oss skal verma vínid heita,
verma bædi líf og sál.

Sál og líf skal lifa i fridi
Látid þad á ydr sjá,
verdid mér nú vænu ad lidi,
þvi vanr ed ad súpa á!

Skál þá Bacchus víns mér vikr,
vinr hvør sé, á mig set,
hvør vid flösku sinn vin svíkr,
segg óekta þann og met.

Í hinnsta máské finni syngium
svona gladir inni hér,
gledjum oss jafnt og gløsum kliúgum
gledi saklaus þetta er!

Endi úr Vísum til H. E.

Far heill oss frá
Flædur þér hagstædt riúki,
Uns færdu sjá
F e l l i d med silfr hnúki,
hvar undar sitr silkilín,
sjáandi vonfull á æginn.
Ørmum þig vefjandi yndælu sín
Unnustan leidir í bæinn!

U r o d r u k v æ d i.

Drekkid allr liúfu Landar
til Lukku þeim sem fara heim
kætumst fyrstad kári andar
kuli leikr bordum tveim,
Skiliumst allir heiler hér,

heilir frón á stígid þér,
hvor vid annann heilir minnumst
og helir vilí Drottinn finnumst!

Sómuleidis.

Hann sem ad styrir hafi og láð'
hiálpi þér vinr sinni af náð,
hála steinstræti Hafnar frá
heilann Frón láti komast á
um þig þar leiki altikríng
unadsemd Lán og . . . . . g!

Gaman Stúlku og Asta-Visur.

Vísin þegar vidr brøstum
vid oss segia þær: Láttu kiurt!
høndum vorum samt halda føstum.
Hvad er þetta? fardu burt!

Heilrædi.

A hrunda þegar ferd fund
og feigin brosir þér mej
søgr og blíd á brá;
Mundu ad taka tómstund
treginn komi svo ei
til þin eptirá!

Opt eru hiørtun flióda flá
fyrdar meiga þad sanna
eins og vedr i April já
eru brosin svanna.

Aumr er sá sem alt sitt traust
audar = veitir = fridur,
þvi sumum sjaudinn fyritakslaust
i freystingunum ridr.

Undarlegar eru mær
— ymsar svo vér fundum —
þad er betra ad bølsi þær,
enn brosi = manni, á stundm.

Astaltfid.

Þegar føgr faldahlíd
finna vill bidil sinn hír á kin nett og lipr,
yndæl, gladlynd blessud blíd
brúilaus uppi kioltu sér vefr í hnipr,
kiökrar röddin elsku af
eins er hönd kiærleiks fullmiúk og væn svo sem loppin,
augad hírt jáyrdi gaf,
eld heitt inni bríóstinu hiartad ber kroppinn,
lófar vita vaungum ad
varirnar fara ad géra eitthvad!
Vángi leikr vánga á
vilja bædi sem eitt verda þá. -
upptekid:
Höndin kríngum hálsinn fer,
heldr miúkt ad brióstí sér
vinr hallast Vini ad
Vinr þridii lox myndast vid þad.

Um Stúlku.

Gyda Godfinnsdóttir er
stúlka væn faunguligr, en vill þo ei giptast,
ædum presta blód i ber,
blómarós en hvad litirnir skiptast

vel, og brióstin bringu á
breidast út yndisleg móti fadmløgum sveina,
hlióta ei gikkir gledi þá,
en gaman væri ad sá það ad reyna,
þó ei væri nema eitt i sinn,
auga á auga, kinn vid kinn,
Eja! værum vér nú þar,
vissum svo hvort hun skánad' ei par!

Adelska.

Ekki siálfárdt er
ad elska þiki mér,
ástin kveikist opt á móti vilia,
augad kveikir ást
sem auganu frída bráft,
um hiartad fløkrar flughrød ástarkylia.

Hjartad hossar sér,
hrædsla þæg það slær,
sem vilji út en vogi sér það ekki,
hoppa hiarta mót
hiarta þess í rót
sem það hélt ad syndi þessa hrekki.

Ef ásta hiörtun hér
hittast, — sem vid ber
bólguir ásta blossar um stund rétt þegja.
ótvits fadmlögum í
sem ei þau væru frí
heilög andvörp hvort mót, ödru teigia.

Viliin veit er hvad
vill hann, gaman er ad!
allar gyrndir einsog daudar standa,
utan alleinast
í eitt ad sameinast,
og tveimur úr brióstam einn ad géra anda.

Um stúlku sem var kyst.

(fyrir opnum glugga.)

Lof mér ad kyssa þig Liúfan fín?
Látid vera herra!
sjá kann þad hún systir min
og svo á eg þess verra!

Ekki þóri eg ad elska þig
innra mitt þó bíódi,
af þvi hún passar uppá mig
eins og folald módir.

Á morgun á hún að skríða í skóg,
— skulud því eí glíma! —
þá gétum við rétt í ró
rædt um þetta heima!

Saklausa barnið.

Jeg kysti hann Munda að gamni min igjær,
mín góða móðir fekk það strax að heira.
og reið úr máta møgu sína slær
mikinn kinnhest á hægra og vinstra eira,
þó hló hún siálf þá hana Pápi kysti,
hegdan sú vart er eptir boðum Xti.

Hún sagdi: Slíkt ei sæmir þér að géra,
svo litill ángi, strax með kossaflens,
við hvøru einn stráinn hønum munn að terra
sem hrundir fullorðnar með ástaglens.
Eg lofa því, ef eittsinn verð eg stærri,
eg kyssa skal þá Mamma er hvørgi nærri.

Heilrædi.

Ostødvan sinns er audnu pest,
illum hún veldr pínum
þóad þér lukkan brosi best,
breyt ekki háttum þínum.

Gæt ad hvad má þinn greida hag,
og gæfu vera borgun,
vertu med sama sinni í dag
sem þú ætlar á morgun.

Jafnlyndi eykr álit þér,
yndi þeim med þér búa,
gæfan þá aldrej gift þér lér,
þó geri hún sér ad snúa.

Sinns óró styttir lífsins leid,
lán og vinsæld upprætir,
haltú þér æ vid hófsins skeid
hvad sem þér jørd á mætir!

Sorg og gledi hér gánga á mis,
ad gømlum heimsins vana
ofstór hrigd er til ónytis
útlæg flyr, gledin hana.

annad lag. sama efnis.

Kiør skapa lund, en láni ber þó una
ad lísa ánægdr þad er besta hnoss,
ár hvørt þá streymir einsog lækiar buna,
einúngis þetta velja skulum oss!

Missafnt er lánud manni heimsins blída
margra lund eptir því samt ekki fér,
einn hefr mótdrægt ætíd vid ad strída
annar veit ekki neitt hvad þetta er.

Menn fyri rósir meiga opt þyrni plokka,
Mørg laufgud grein er siónðæl fyrri stód,
augun ei framar ér menn gyrnast lokka
opt verdr lukkan vond þeim fyrr var góð.

Opt kemr myrkr eptir dagin liósa
opt ríkir sótt og heilsa til og frá,
os skamlíf sølnar opt nyblómgud rósa
Unglíngs i skrauti, sleti grænum á.

Forsiáll er hann sem hyrdir ei ad klaga,
med harm' ei eykr sína byrdi og þrá,
þolir þá illu, einsog gódu daga,
er gladr þegar vill, og liggr á.

Hafdu sæl kæra, hlídt á rædu mína,
hendi þig betra enn eg umbidia má!
ást bródr veistu eg ekki læt þér dvína,
uns mér plánetu skifti verdr á.

Gammalt víst þad ordtak er
um þad er sem mig dreymi,
géfr einginn siálfr sér
sína Lukku i heimi.

Þad er ekki i mætti manns
ad myla' hana fast i haga,
en þad er kanské i hendi hanns
hennar gáng ad laga.

Audna kémr af landi og lá
Lán er ad brióta ei krukku,
Hamínga kémr himni frá
en heimurinn géfr Lukku.

Gæfa er þá gáfadr sveinn
gáfuna blessast vidr,
Heill er þad nær hlutr einn
hyllir þann sem bidr.

Bónordid.

Ekkja eittsinn vildi
úng i Kaupinhafn
breyta um bónda nafn,
í leyni ské þad skyldi,

Avísin hún bidr
ytum skila því:
ad ektastand á ny
kjósi hennar kvidr,

Høldum þarnæst hermir
ad hún sé rík og úng,
ekkna er æti þúng
ver sem einginn vermir.

Audmiúkast því bidr,
einhvørn fallegann
vel ad mrkia: "Mann"
henni ad hallast nidr.

Eg var um þær mundir
sem ætid, skildingslaus,
átt' ei annad enn haus
og biladann hrigg vid hrundir.

Vel ber nú til veidi,
vid mig sagd' eg þá,
hana eg hafa má,
ríkdóm þrátt eg þreydi.

Skrá nafnlausa eg skrifa,
ad skyldi hun finna mig
útá Astastig *).
vænt er i von ad lifa.

*) Kjærligheds-Stien.

Frúna eg finna skyldi,
þá fellr nótt á dim,
er klukkan kallar fim
ef vyrda mig þess vildi.

Jeg sagdist skyldi syngja:
— svo ad hún þekti mig,
huxi nú hver um sig
gammalt upp má yngia.

"Máninn brosir bleiki
"bláum himni frá,
"speiglar sig í sjá.
"sem geislum gulls á kveiki."

Minnugr staðs og stundar
státs eg lánadi mer,
svipu og sjónar gler,
fór til kæru fundar.

Á því sagda svædi
sídan stód og þar
vonlaus ordinn var
ad í nokkra nædi.

Taunglad' og taungladi aptr:
"Túnglid skín svo frídt"
vedrid var blessad og blídt,
en andsadi einginn kiaptr.

Fliódin fram og til baka
fetudu búin vel
med sin stoppudu skjel,
en eg var ad kvaka og kvaka.

Liust vid litu sumar
liómand' og fallegar
eg hugsadi: hún er þar,
þetta var sidla um sumar!

Frá mér allar fuku
þá fetadi eg þeim nær
þær heldu eg væri ærr,
sem fis i storm' burt struku.

Fram og aptr fliúga
fliódin, børn og menn
min kom ekki enn
meja, úr miklum grúa;

Drósir, Gøtudækiur,
Dømur af 1ste sal,
— búnar sem á ball —
og skrautligar sauma skækur.

Vid mig sumar søgdu:
Sæti rari mann,
þér erud svo ein saman!
og hønd ad hals' mér løgdu.

Greindir nærri géti,
ad gamanid af mér dróg,
freyſtni nú var nóg
ad ſtanda í ſtøđvunar- ſeti.

Ein lox ad mér geingr
áſta dummadó,
og hirt uppá mig hló,
labbid ei einn ſvo leingr!

Eg var óhrærandi
einsog í fyrdi ſkjer,
brátt hana frá mér ber,
ſem ætid er minn vandi!?

Ad vørmu ſpori vinr!
vék hún burt mer frá
enn fékk eina adſjá
ſem þrammar og þúngan ſtynr.

„Máninn broſir bleiki"
þá brúdurin heirdi þad,
hun ſtendr vid í ſtad,
hatti jeg þá hreyki.

Á því opna ſvædi
einsog mæli ſyrt
edr á ſpordum ſpirdt.
um ſtund vid ſtódum bædi.

O! þér eruð sá rétti,
anſaði ſætan þá
jeg nam ſvara já,
og henni hönd að rétti.

Hiartað barði barminn
í brióſtinu kæſð ſat önd,
vinſtri valdi og hönd
kennar hægri arminn.

Höldar nú á hlíði
hleſsa eg nú varð,
fyri var ſkyldi ſkarð:
"Af vár armurinn friði."

Handlegg ei hún hafði
haſt, í 16 ár,
þúng eru ſvodan ſár;
ſtuttr ſtúfr lafði.

Þetta er feilið fyrſta
ſem finnið þér mér á,
fela frá það má,
úng eg arminn miſta.

Eg á kvað frúin: fríðaſt
fallega Jagt, og hús,
ydr það eg gef fús,
ef viljið þér mig þiðaſt!

Nógr er fyrir oss fordiun
i fullum ungdóms kraft
er eg, og allvel skapt.
Módir eg ei er ordin!

Margt hún meira sagdi
mér vard um og ó,
heim med dummadó
bagsadi samt ad bragdi.

Ljós hún lystug kveikir,
laungun mín var há,
hennar syn ad sjá,
en hún var best fyri beykir!

Hér fyrst vard eg hissa!
Höfulaus hún var,
valla á varirnar,
kunni madr kyssa.

Í hárs-stad hafdi hún ullu,
höfudid skallad var,
mikid þarf til þar
ad vera ei frá med fullu.

Tönnur teygdust stórar
sem trióna nidrá brióst,
þad var liti lióst:
hún átti alleina fjórar!

Otti mig ádatt stridr,
eg mér leiddi í grun,
burtu máské mun:
Þad mönnum mest á ridr!

Lysing bidilsins.

Sjálfum lysa sér er vísa gömul,
ótti lædist inn mér hiá,
allir hrædist skaldid þá?

Liós á hár og-liós á brár er sinar,
sem fyrr Audunn Ásum hjá
er blódraudr kampinn á.

Fátt hann starfa fólks ad þarfa gétr,
utan smida orf, od slá
og ad rida trippum á.

Hönum yndi ei ad finda veitir
þvi sinadrættir, — satt skal tiá —
svikja hættir, krapta frá!

Lék með bísðu i lopti óvíssu stundum,
einatt rymir byr á byr
og brágð hann glimu kunni fyr,

Skylmaſt sverði skauta ferðum vanr,
støkkq og hlaupa yfir ár
ávann raup á meðan var smár.

Undirleitr ekki feitr parið
hvaſs nefjaðr hriki stór
herðabreiðr og miðtismjór —

Augum lysa ei hans visur megna
ymiſt grá eðr illa blá,
ililig og nokkuð smá.

Saman brúna svo sem rúna maðr,
létt auðkenna høldum hiá,
hriggr enni mikill á.

Høkrlangr, høfði slángrar tíðum
togin leitr tann ræsinn
tali breytinn smákiminn.

Litfilhvopta honum opt þó støku
er að raula yfrið tamt
árans gaul er þetta samt.

Með sigg í hnúfum svosem þúfur túna,
hesta kaup, og högg í fjöl
hafa myndað þetta böl.

Eins og alt er svalt nærri,
letimagi, mióleitr
í meira lagi viðkvæmr,

Meiru lýsa mundi prýs ef feingi,
þánkakøstin þvínga kná
þessi løstr endar strá.

Sára likr horuðum hrút
— hann er eginn túlkr —
eg held hann gángi aldrej út,
ætl' þið vild' hann Stúlkur?

Vísur fyri koss.

Að kyssa, það er hallað hnoss,
þá kærleiks brennr á skórum
eg læt aldrej kæru koss
kafna mér á vørum.

Væn til kossa er vørin þín
til visu upp hún hvetr,
kystu mig aptr elskan mín!
ofrlítid betr.

Ei eg vera án má þin
eptir ad mig þú kystir,
kom nú hér í kióltu mín,
og kveldu mig ef þig lystir!

Kiøkrar í brióssti ef þín ønd
ástina mun þad túlka,
legg svo þína hvitu hønd
um hálsinn á mér stúlka.

Sittu hía mér hir og stillt,
á hrædslu lát ei bera,
jeg er einsog ad þú vilt
ad eg skuli vera.

Svo er bjartleit baugavør
búin kióli tída
sem undan svartri skyasskør
skini sólin frída.

Midtisnett og mejarlig
mér þrátt gérdi vøku
herdaslétt og lýstilig,
lítid skérd í høku.

Æ! nú þekki eg kossa kross;
koss eg að þér terra. —
eptir þennann eina koss
er mér langtum verra!

Æ þú hefr mig allann brent,
ástar það eru prettir,
þú hefr mér svo kyssa ként
að kossunum brenn eg eptir.

Fysi þig að fleigja mér
frammí rauða dauðann,
láttu mig þá ligia hér,
lífs og elsku snauðann.

Þar hef eg þig, því þú hlóst,
þrúngnu kasta eg hemi,
það lá að, þú ættir brióst
í ætt við miskunsemi.

Í mundum þínum mitt var fjör
mæðan aptr siatnar,
leggnú bara vør við vør,
og vittu', ei hvort mér batnar.

Kystu dúka seljan svinn
segg þig við er góðr,
og við þína er kúrir kinn
sem krakki á brióstí móðr.

Æ! þú hefr mig endrnært
— æru eg met þig rækna,
mig þú hafdir sári sært,
sem þú máttir lækna!

Gért um annann.

(medan eg var' í skóla.)

Kvenna ást er kærust mér
kynnumk hana fánga,
mis vid þessa ef eg er
inti meidrspánga:
Sem meinasaudir fram eg ser
fljóts=med=bøkkum gánga
og vid nidinn opt á sér
eru ad leggia vánga,

Minu hvad í brjósti býr
bragna veit þad einginn,
mig innvortis mæda lýr
mér er heillin geingin,

eingin litr audgrund hír
uppá . . . . dreinginn
og von sú er ordin rir
ádr var þó feingin.

O! ad daudans eldingar
á mig vildu kalla,
jeg í fridi jardneskar
jómfrúr kveddi allar,
heilsan mín á himneskar
hlióma mundi, sniallar
blídar uppheims brúdirnar
brytu hrigg minn valla.

O! ad vær' eg upprisinn,
ei þá skyld' eg stúra,
og hafinn uppí himininn,
hvar eg feingi ad lúra,
hjá einni píku sérhvørt sinn
sælunnar vid múra
Gud þá skyld' eg gøfga minn
og gjalda þakkir hurra!

Visa.

Lag: Eg veit eina brúdi fkina rc.

Ad svarf. Yngis=føgr=píka
ástúdligust hrund
mér hvarf, man eg til þess líka
mørg ein gledi stund,
vid þarf vafa, sollin und
ef hún á ad heilast aptr
sem hittir vart Øgmund.

Hans og Clara.

Nyverid sagdi Hans til Clara:
ef ad þig beiddi bara,
um litinn koss, þú leyfdir mér þad ei?
jú koss! jú koss! hún kymin svarar
koss færdu hiá mér ei
nei lángtfrá langtfrá nei!

Lát þídust þorngrund rara,
þá nádugt auga svara,
ad minstakosti ad mig þú hatir ei!
Hírt nádugt auga, hún réd svara,
hírt auga færdú ei,
nei þú forlætr nei!

Eina bæn elsku Clara
— í ró svo máttu fara —
géf mér hriggbrot, svo bið og framar ei!
Þér hrigg brot þér, hún hir réð svara
hriggbrot færðu' ei
nei góðurinn minn nei!

Lífny og Lási.

Í hvís runn føgrum Lífny liggr,
lokuð hirt brenna síónar gler
hann veit það best er sialfr sér,
sætast i grasi svefn hvør þiggr
og svonna gekk það henni hér.

En Lási veðr fær af Freyu,
setar þangað, hún vekiast má
hún vekiast má :,:
hægt og-hægt krækir hennar treiu,
hún vekjast á,
en sofandi samt Lífný lá;

Af blíðum hana bluuð að vekia
hann blómstrum kastar hér og hvar,
og hér og hvar :,:

brióstin og höfud hennar þekja
en hreif ei par.

Nú kyssa á fagurt eingills enni,
ad honum sveif
og nett hann koss frá hvinskar henni,
þad medal hreif :,:
þad brúd af sætum blundi reif!

En hlessa Lisny í þvi sama
augunum skimar hér og hvar
og hér og hvar
bia! Lási, þú þín ber ad skammast
bist segir hun ei falligt var,
ei falligt var!

Han svarar: Eingan eg leit sofa
eins notaliga, ad pína mig
legg aptr þig! legg aptr þig!
vid alla Gudi eg samt lofa
ei betr samt ad passa mig!
hún lagdi sig!?!

Visa.

kom Gódin kær! kom nú mitt hiarta brennir
ást eldheit! mær,
ørmum mig vil þú spennir,
øll er til þín, æ vel nú kystu mig!
min Baugabrú
býd eg sadm gýsting liúfa
eg veit ad þú
er munir þeim burtstúfa
ei elstar þig!

Eyrna verkr.

Þú gamli vondi géstr rustalegi
sem grennir ró, og frelsis heitir pest,
nær drótt þú pínir, dyl þú mig þess eigi
því drillar þú mér allra manna mest?
mig, sem ad lisi sorgar einmidt dægur,
og svartri lukku i var jafnan frægr,
er fergdi mig á slík mig medan vafdi
sem fékk ei borgad þad er serhvør krafdi
hvørs lánardrottnar lifa i ótal flokkum,
sem líf mitt pína og rída kring mig stokk um;
þú ert i heimi auka plágu audi
óhætt ad segia, verr' enn høfudfjandinn.

heir eina bœn! eg bid þig myrkra leiti
Belzebub, siá hvar skraddarinn minn feiti
geingr, sem eingi grennir pín né skadinn,
géf lausann mig, en taktu hann i stadinn!

Um Grana.

Ríd eg gódum gædíngi
Grana syni hanns Mana,
eirn lipr án snupra
augnhvass ok liótrasba
haus beygir holt smygr
hrlstir frá sér reidlistann
fák reidar ferdhradann
frysar eptir gladann prís.

Holdfastr breidbrióstа
ber hægra fax lægra,
vid bitil er stull
ódettinn, med reidglettur,
þrátt stokkar skeidblakkr,
stora þarf ei á for,
hófnettr hans brattr
hallr jetr á stalli.

Um hest á spretti.

Makkan hríngar hófaver
höfudid kríngir nidr
foldu byngia fæturnir
frá þeim sprynga neistarnir:

Um Sæmund fødurbródr minn.

Þínar adgérdir þakka eg hrærdu sinni
þær biart verdi liós i eilífdinni!
jörd á hródr
besti bródir,
blessun módr,
ættkvísl eyri þinni!

Um Gullsmid Thomsen.

Min hæn er stutt: Gud borgi hvad þú géfr,
og blessi þeim þú einatt hjálpad hefr,
sé hiartad hreint, hann heyrir rødda fróma
hönd láti aldrei þína verda tóma!

Þá eg lá veikr.

Af læknirum heyrd' eg liótann brag:
— létti mér þad sorgum —
Ef hægd fær hann ekki i dag
er hann daudr á morgun.

Daudinn nær mitt hrikr hold
hels med kaldri mundu
fyrda eg bid ei fergia i mold
en fleigia þvi útá grundu.

Mér var grøfin leingi leid,
líki ei grandi hún minu,
ekki hót eg hrædist deyd
hann er endir pínu.

Ef Alfadir í mig lét
ódaudleika fimni —
alteins risid upp eg gét
undir berum himni.

Á hospitalinu til Bródr mins.

Óvíst er hvørt mér audnast bródir
alskynja fylla þessi blød,
kraptarnir minka, gésnir gódir
gott er med Ásum drekka miød,
þar strønd þá yndis eg fæ siá
hvar einginn stormr skada má.

Þegar eg Bródir þeinkti stundum,
ad þig, mér audnast mundi siá
vængir þá gáfust gledi stundum,
gott er hvad ské ei vitum á,
min sídsta ósk i heimi hér
hún er: ad vel æ lídi þér!

V i s a.

Lag: Kong Christian stod ved høien Mast ꝛc.

Besæll er madr sérhvør sá
sem treystir tíd
hann lita aldrei aptr má
øld sem ad fyrri leid framhiá
ei dag sem lida leit i siá
vid aptan tíd,

Af skada reynslu fávís fær
fródra lærdom sem hlust er liær
um sid.

Um mann sem áttu ad setast Blódsugur.

(hann var þýdskr.) *)

Gott hilpen mír! Gott hilpen mir!
gef eg mig heldr siálfum fianda
enn jeta þessa illu anda
ædandi ragnar sparkar spýr.

Eitradar pøddur eg forsmái
andskotinn hafi læknarann!
þad dillar þeim ad drepa mann
straff þeir á degi dómsins fái!

Hann sér til veggjar vendti fliótt,
vid hann ei nokkr kunni hlyta
bad Gud audmiúkt hanns frelsi flyta
andadist sídan sømu nótt.

*) hann hélt hann ætti ad eta Blódsugurnar lifandi.

Til Bródur míns.

Nú er á enda, þér nótur og senda
úr Nábródurskyli
Einfætings-benda þér hiólkonan kénda
kys botngiørd á víli.
Meining rángblenda, eg bid þig rettheuda,
mig brestr opt tíli;
Beitsl' eg venda af bragjór sléttlenda
en bródir hann mýli!

Haraldr oc Asa,

Fornkvædi,

1sta dag Nvbr. 1828.

Ísafold und vagna veldi
Vetrar ríkis gnógs er setr,
Myrkvast himin, høfin storkna,
Hverfr sól til fegri bóla;
Ljós um aptna lýsa húsum,
Lestrar opt þar tídkast beztir,
Frædi nordrs fyrri þjóda,
Fornir leikir adalnorna.

Kveld þar skémti ítri øldu
Odar lesid spjall um Fróda,
Allinn heillum, sigrsæla,
Sjóla, prýdi konúngsstóla,
Oc Harald, sem hugi feldi,
Hilmi skyldr, líkr Baldri,
Til hvarmaljósrar úngrar Ásu,
Endrkominn af fjarri strendum. *)

Haraldr.

(stydr sic i þaunkum vid sverd sitt.)

Fridleifr.

(ávarpar hann).

Hví er þitt hjarta
sva harmi lostít,
sem brynjan at brjósti kreppi?
hvad er þat sótta

---

*) Frid-Fródi konúngr rédi Danaveldi at Hleidru. Harald, sonr Fridleifs, konúngs frænda, kom vid Sælund, oc sigldi dreka sinum med landi fram. Ása konúngsdóttir var at búi fedr síns, ok sá gjørla ferd þeirra, en vissi þó eigi hverir váru. Haraldr kom þann dag til Hleidrugards, en degi sídarr hófst tal þeirra fedga vid konúng. Þá kom ok líka konúngsdóttir heim á fund foreldra sinna, en vissi þá eigi, hvat til tídenda hafdi gjørzt í Heildrúbæ.

er þitt sinni mædir?
hvi litsølvar þú, frændi?
Hafa eggjar þér
ónýtt brynju,
og hættu sári særdan?

Haraldr.

Era sár þat
af sverdi sarit,
er mitt særir sinni.
Hef ec brennanda
brjóstóróa,
óþekkt sóttar edli;
hvílir laungnn mín
á lut úkéndum,
þánka sýnum sédan,
Er sem ótti mér
yndis standi
frelsi mitt at missa;
veit ec ei,
hvadan sá ilr fer,
andlit í mér stígr.

Fridleifr.

Ureyndr ertu
vid ástarfar,
er alla særir eitt sinn,
hefir hýrlig mær
hvarma túnglum
itr fyrir ordit.
Mun sú fagra mey,
þótt ei megnir skynja,
hördum harm þér valda,
oc ennismána
undan skýlu
hafa þér blídum brugdit.
Leidist þér á veidum
Lensu at reyna,
oc skjótum fák at stýra;
hángir sinni þitt
yfir sári því,
er þic ástgnd særdi.
En hvør er sú mær,
þic hefir flæktan
ástar møskvum í?
seg þú mér sonr!
enu sanna frá,
ást er enginn vansi.
Hafa hetjur opt,
sem hel ei blekkti,
ástar sølva fengit:
hvát brá Frey
hjør at gleyma,
ef er ást á konu?
Hnekkti Helga
en hvítarma mey,

þótt væri hardr í huga;
þat er mætti manns
of megn at sigra,
sem ei gudir géta.

Haraldr.

Vil ec mál mitt þá
oc mína hamíngju
beztum fødur fela,
oc inna þér,
þótt um ord sé þúngt,
þú at hefir gátu rétt getit.
Stendr borg ein
á strøndum Dana,
þar var ec úngr alinn;
fyri rædr landi
fólkmæringr
Fródi enn Fridgódi.
Hann á dóttur þá,
sem dætra er vænst
kónúngborinna barna;
vænleiki hennar
oc vitsmunir
fljúga sem fødurs tir.
Leitumc í Sudheim,
saúmc í Austrheim,
og hennar hvervetna hrés;
leitumc á gudvef

í gull innofin
fedra frægdarverk.
Féll mér þá falr
í fridsama fteid,
oc sár á saklaust hjarta;
fór ec þá or Framheim,
oc at fedra strønd,
hana sjálfa at sjá.
Sá ec þar mæta
meyja drottníng,
er hún vid strøndu stód;
þá sáumc sjón
sjóna fegrsta,
vandt er nú túngu tak:
Var sem skini sól
undan skýa bardi
geislum, føgr, gullnum,
er deyfir augu
áhorfenda,
tapast sjón í tárum.
Hertók þá hjarta mitt
hennar yndi,
en fyllti sídann sorgum;
sva var hún veglig
sem vísdómsgydjan,
oc frid sem Freyja sjálf.
Brá hún þá føgrum
brúna ljósum

meiníngarfull á mic;
fannst mér þá brynjan
af brjósti springa
oc hjálmr af høfdi falla.
Stend ec sídan stúrinn,
oc stari sem blindr
á hugsjón í málada mind;
sér imindan
þat mitt auga ei sér,
sva er mitt sinni truflat.
Sýnist mér ást
or augum hlæja,
oc bros á bádum vørum,
en locr hvørr
med leikanda fjøri
hennar á heidum dansa.
Prúda konúngsdóttur
prýdir nafn,
Asa hin ástvæna;
ár er mér dagr hvørr
oc en dimma nátt,
medan ec vonlaus vaki.
Neitt megnar hønd min
hjøri at valda,
nema hennar nafn at rita;
seint fer sunna
sína brautu
til hafs or himinboga.

Hægt fer máni
hornum at slíta,
tídin stendr í stad;
heit mér nú fadir,
at flytja eyrindi,
farsælt er ávalt þitt fylgi.

Fridleifr.

Sagdir þú mer søgu,
þá mitt sinni gledr,
fús skal fylgi veita;
mun frændi minn,
sem er frægstr konúnga,
minu máli vel svara.
Stendr adall yckar
gégnum aldaradir
óbriáladr frá Odni;
kyngøfgvi fagrt
konúnga blód
yckar í ædum flýtr.
Gott er til gæfu,
þár nú gramr kémr
ockr hjalandi at heyra.

Fródi.

Heillir bádir þit
í borg komnir

fedgar, minir frændr!
hvat er þat harma
á hjarta liggr?
látit mic skjótt af því frétta!

F r i d l e i f r.

Mál skal þér birta,
þú minn bródir ert,
oc máttir ávalt mikils;
sonr minn hefir
hugi felda
til þinnar dýru dóttur.
Stór er bæn þessi,
stand þat krefr,
krýn þú konúngs ordi;
láttu áttrunn þann,
sem nær enda stendr,
útbreidast aptr á ny!

F r ó d i.

Viljumc vel svara,
þó viti úgjørla
vilja dýrrar dóttur;
føgr er æska hans
oc yfirlitr,
þareptir mun gæfa hans-
ganga
Sjálf á hún ráð
á sinu hjarta,
honum sjálf hún svari!
einúngis valit
verdugt sé
fyri mætrar mundu.
Þar kemr min dóttir
til at dilla mér
med helgum hørpuslætti;
ár framlidu
Asa ei veit,
at H a r a l d r heim er kom-
inn.

A s a.

Heill veri þú, fadir!
Þic heilann bidr
dóttir fyri durum.

F r ó d i.

Bidlar standa
fyri budlúngs dyrum,
hvørt liggja þér hugir?
hefir þú elskat
um aldr þinn?
gleym þú feimni vid fødur.

A s a.

Hreint var mér hjarta
af hleckjum Lofnar

fyri stuttri stund;
nu fyrst ástar
ec ánauð kénni,
frómt skal fødur herma.

Fródi.

Mundu til, dóttir!
at Danaveldis
ørligum áttu at ráda;
herm þú mér framar,
sva af hjali þín
viti ástarvalda.

Asa.

Sit ec laungum
vid lødrandi strønd,
oc horfi á, hraustar
þá hetjur rida
á fác marar,
føgrum dreka,
ægirsdætra um
ókyrr stræti.
Renna mér í hug
røstra fedra
farir Utlønd um,
oc æfintíri;
þar rann afa míns
æskuskeidi
at afla frægdar sér
oc sínum nidja.
Hér fórstú, fadir!
í fjøri æsku
frá strønd til strandar
sem stjørnuscot.
Fár er nú sá,
simt sva stýri,
hetja hraust
í hilmirs gardi,
fáki sæs
med faldi háum,
eda essi fjørgu
um landsteina.
Bráumc nývcrit
baugum sjónar
um haf hetju á
at høfn farandi;
hljóp sva flei haus
sem á hjólum rynni,
eda á þrumuleid
leiptr struggu.
Hjálmr gullrodinn
af høfdi lýsti,
skjøldr á hlid
skøfnúngr or mund;
brá mínu þá
sva brjósti úngu

undarliga vid
áſýnd hans.
Hvarf mer þá hetjan
hvarmaſteinum,
oc gledibann
brióſtit eymdi;
idudu ædar,
ſem um akrgérdi
flýta ſér blár lindir
um farveg ſinn.

Fródi.

Bid þú dýſir
at duga þér,
drep þú á ſtrengi
dýrrar hörpu
med ſljúgandi fíngrum,
lát þá fagrt kveda
lipr lög,
lífgandi ſaunga.

(Konúngrinn gengr brott, oc kemr ſtrax aptr, leidandi drottnínguna).

Haraldr.
(gengur fyrir Aſu).
Heil vertu, dóttir
Danakonúngs,
at helgum hörpuslætti!
ſæt er ſaunglyſt þín
oc ſjónar litr,
annat mun eptir fara.
Manſtu ynndæla
æſkutíd,
þá vid í lundi lékum?
allt varſtu þá
mitt yndi oc von,
erlendis ei þér ec gleymda.
Erumc nú aptr
or Utlöndum kominn
þic mér til konu at kjósa;
ein er ætt or,
á einu tré
bædi, ſem limar, lifum.
Sic greinir aptr
ef ſamantvinna,
ſtyrkir þat áttrunn aldinn;
ſvara þú, Aſa!
ordum mínum,
þú ert friálsum fædd.

Aſa.

Einn á fadir minn
fyrir at ráda
dóttur gjafordi,
oc mín dýra módir;

hér þau hjá standa,
hlusta á vart tal,
vili þau játa
sva, játa ec ljúst.

Fródi oc Alfhildr.

(komna til þeirra).

Fródi.

Gledistund er mér nú
sá gódi dagr,
er mér sinn' dóttur sýnir;
dóttir! vertu hans,
þitt hjarta ann,
med födur fúsum vilja,

Alfhildr.

Alt hvat módurbrjóst
má gott bidja
audnu til
úngri dóttur,
veit þat yrdi mér
eptirlátit,
sem áhrýnsord,
frá upphædum!
Födmudu foreldrar
frída dóttur,
létu hönd hennar,
oc til himins sáu,
í mund mannsefnis,
sem móti tóc,
likt ferdamadr
morgunroda
lýsan da ljósi
eptir lánga nótt.
Af gledi hann gleymir
gáng oc mæli,
hýreygdr starir
á himneska birti;
horfdu þau þannog
hvort á annat,
hönd í hönd,
oc hríngum skiptu.

Hallargodinn.

(medan þau skipta hríngum.)

Alfödurs signi
áttrunn þenna
fræga, heilög hönd!
ást endreini
hans úngu greinir,
auki aldinn blóma!
Sva blessar sjálfr

ockri blæju at bregda;
Sælund Alfadir,
hárri Valhøllu frá;
Frygg hann farsæli!
Freyu hylli
allan aldr fylgi!

Glatt vard at Hleidru,
hljómadi gledi
lands um breida bygd;
heiløg hvervetna
hátid vidfrægdi
hárra heidrsdag
Nótt var þversynjat
yfir þrepskjæld lands
brúdarblis
í blikandi logum
leikandi ljósálfar budu.
Þjódar úngmenna
yndælust ljód
gøfgudu godanna lof;
gullnir bikarar
glumdu í hásølum,
kappa mærra mynni:
Heill veri Fóda!
hans Drottningu!
oc Fridleifi, konungs
frænda!
heill úngum Haraldi!
oc heill Asu!
allri skjøldúngs ætt!

Saga lesin lýd var føgr,
Lundin kát af heyrnum mundi,
Allir hrósa ástarheillum
Eldri tíma, oc þacka rímu.
Fadir húss þá hjalar fródr:
Hlýdir þetta varum tidum:
Danaveldis døgling mildi,
Drótt elskadi Fridrek Sjøtti,

Dóttur væna Wilhelmínu,
Veitir snjallr úngum Carli
Erlendis, ef aptr fundir
Audnast, prúdum at fadma brúdi.
I sama bili glugg á gelr,
Gestr kemr med fréttir beztar,
Likar því, sem lidna voku
Lásum vér um Harald oc Ásu:
Sudri or er flogin fjodrud
Fregn gledjandi loptit gégnum:
Vorit færdi Fridrek kæra
Fedra strønd heim or Utløndum.
Frænda tekr fegins høndum
Fagrskínandi Wilhelmína.
Endrfædist úreldt tídin,
Odr fyrr sem kvad um Fróda;
Hafnar heppinn lýdr lifnar,
Ljómar haust, sem vor í blóma,
Hylli færir viljugt vara,
Veitir lotníng bádum drottni.
Ljósum prýdast ljórar, húsin
Ljóma, fagrir saugvar hljóma:
Sæll þú dagr oss vert øllum
Eptirþrádi, hofud dáda!
Scin þú, sunna! scóg um Dana
Skrauti klædd or hifinbrautu!
Lyptu vængjum létt hamíngja,

Láð á stígðu fótum báðum,
Vinn þú trygðir viljug frægðu,
Varanligar, furstapari!
Lát þat blómga oc bezt affsprengi.
Bjørc meðan skreytir Danamørku,
Fjallaströndu brim at bendist,
Boð á tind sezt aptanroða!

Húsbóndinu.

(stendr upp.)

Sannar heillir at þau allan
Aldr stýði und sólarfaldi
Biðr Eyjan ítrgráa
Undir norðrs frosta sporði,
Hulinn mjøll er hennar kollr,
Hrum er stirt af élja þrumi,
Eldar fegurð burtu brældu,
Brimscast lemr marar naslan;
Heitar anda óskir seudir
Alvalds stól' frá køldu bóli:
Auðgun dygða, fjöldgun frægða,
Farsæld tíða, gengi lýða
Blómgi fegrst ætt hjá úngri
Oldinborgar, gæfu soldar!

Formáli.

Kvædisins vid giftingu þeirra Konungl. háheita Princessu Carólínu og Prints Ferdínands.

Lag: Elskov som til Jordens Glæde.

Fagra vor! nýtt fiør í øllu,
Fædir sumars, rósar skraut,
Gledin sem í Hilmis høllu
Hæd af sendir, vidgáng hlaut.
Lundr biørk af ástum ánga
Ungu Furstapari mót
Sem frá Herrans húsi gánga
Hjón nyvordin, gledibót.

Heill sé Danmørk! fridar fleti,
Fridriks undir mildu hønd,
Er sér um lifad sér hvor géti
Sitt vid stand óhultri ønd.
Sonum-strids-og menta módur
Manndóms verka laun hann fær,
Fridriks lifi leingi hródr!
Lanzheill vid hanns ønnum grær.

Ferdínand og Carólína!
Fátækt offr berum vér,
Auga nádugt á lát skína

Eins og þad sem fegra er:
Okkar hiørtu Ykkur biódum,
Omeingada' er hollust' tjá,
Sem vid Fridriks sidu stódum
Svikalaust í hildar þrá.

Gull ei, sona menta módur
Megnar veita fátækt stand
Bidr-Fridrik-bænaródr:
Blessa Gud! Hanns Hús og Land;
Ungra tíd lát Fursta flióta
Feril skapa, í gledi trygd,
Lát þau finna, lát þau nióta
Lukku, sem ad veitir digd!

Í Brúdkaupi
Einars Gudmundssonar og Steinunnar Sigurdar dóttur (Systur Rímarans).

Lag: Brúdhióna Bolli.

Mágr minn mæti!
Mer þín brúdkaups skál,
Kveikir lífs kæti
Ad kveda brúdarmal.

Hann sem stiörnúm heidum
Hvelfing bendti á
Blómstra mørkum breidum
Baud, og þad réd stá:
Þinn frá leidi falli fót,
frægdum greidi skeid þitt mót,
stéttar heidr beri bót
Bónda nafn þér á!

Systir, min sæla!
samfagna og þér,
øll lífs yndæla
arm þig taki á sér!
Lángt þó verdi úr landi,
lukka þín er mér kær,
unun ástjáandi
aptr ef verd þér nær;
ykkar þróist bú sam blíd,
blessun grói lénta tíd,
losti af sió og lanzins hlíd
lióma á nidium skiær!

Skeidid nú skundid,
skøp sem byrgia duld,
á því opt er fundid,
ójøfn gata, og muld.
Í hug ydur hvarfla látid:
Heidrikt er í dag.

— kuunid þá mundáugs mátid — !
Amorgun reidarslag!
Þid opt rósum þrædid á
þyrnir-aptr styngr-smá,
hvørt blídt ødrn hiálpid þá!
Hjónabands álag.

Foreldrar frídir,
Frændur, Náúngar,
Bordgéstir blídir
Brúdar-signa-par.
Kátir staupum klíngid
kveisid út laggar til,
ydar upp minníng yngid!
Æsku gledispil.
Þviad hundrad eptir ár,
yndis stund sem kætir brár,
hvørki mundar hár né lá'r
Heims veit þessa stil.

upptekid:

Enn mørgum þykja mundi stár
mætti hann lifa í hundrad ár
vid ástalífsins liósar brár
lángar mig þar til!

eda:

Mørgum þykja mundi stár,

vid Maka lifa í hundrad ár
Ástalífsins ljósu brár — ꝛc.

Til Kaupmanns og Riddara
B. Sivertsen.

Það er gamalt að gipta sig
og gaman mun það flestum reinast,
því verr! að þetta mørgum meinast,
orløg þau eru undarlig.
Bjarni minn er nú brúdgum' aptr
brøgnum til heilla var hann skaptr,
brædur því margir blessa þig :,:
bidjandi heilla þínum stig.

Sá sem að þér gaf frægd og fjør
og flejtti þér gégnum hættar øldur
sem var þitt traust, þitt skjól og skjøldur,
daudlegra sem ákvardar kjør
hann vill í ást þú skeidid skundir
skjaldfeingnar lífsins heillir mundir,
úngur verdir í annad sinn
að leingst þín njóti hennurinn.

Brúd sem nú þer vid brosir hlid
blid og yndæl, þér sikri lífid! . .

þartil Gud Adam' veitti vífid,
þad skyldi hans yndi, líst og líd,
hún átt' ad vera hans heidurskróna
honum med blídri lotníng þjóna,
enn efad þessu útaf brá
Eden hún skyldi rekast frá.

Æ! sæt er skyldan edla Frú!
ydar hvad kallí sætt má líkja!
í hennar sætí heidurs ríkja,
vanda útheimtir vegsemd sú,
í hennar fótbraút feta þessa
frá himni mun hún yckur blessa
þid lifa í ástum, frægd og frid
fram til þess himin tekur vid.

Einsog hún Rannveig væn þér var
þitt vegaljós á fornu skeidi;
þig sömu heillum þessi leidi!
aldinu, til sælda og ununar,
Rannveigar dád, Rannveigar blída,
Rannveigu hvad sem gjørdi pryda,
fullkomnist alt í edli sín
armbúa nú á feingnum þín.

Gód kona segir Salomon
sæld er hin stærsta af Gudi þiggia,
í heill og frid hiá henni biggia

á øllu góðu á sá von,
hans Paradís er heim' í fundin,
hlæandi líður sérhvør stundin
æsi mans gjørir elstað víf
einsog sætast tilhugalíf.

Hamíngian sem í hønd þér tók
og hyltir þú á fornu skeiði,
ástrygg og søm hún enn þig leiði!
hvørt ykkar øðru æru jók,
hvað æsðir gott í ljósi og leyndum
landsheill, Konúngs og dygð er rejndum
umbunist þér nú eðli í sín,
og æsi létta gjøri þín!

upptekið:

Í konu þinnar ørmum blíðu
athafnir launist þínar fríðu
alvaldur heyri ósta hróp!
okkar þú leingst' enn prýðir hóp!

Til Sama 1827.

Jeg þessi ef lifi Jól,
jeg það vel ekki gét,
Þyngiu því ørbyrgð øl!

ávalt hún svelta lét,
Lánið Lávardr þér,
leysa skal aptr gjøld,
best þegar brosa mér
brestandi nægta tiøld!

Eg flúdi í athvarf meint,
aumstøddum nafntogad,
sem þeir ad því fekk reynt,
þad var óforsiglad.
Lát' enn vel lukka reynd,
lifið heill enn mørg jól;
ad géra gódverk leynd
granna sem fatlaus kól!

Endi.

Mitt hér þrytr þundar vín,
því vil eg nú frétta:
Hvørnin gaf eg þér gódin mín?
greindú mér hid rétta!
A brióst hvør hringaslód sér slær,
slæmt gaf hann mér óþokkinn,
Jeg er ekki frídufær,
fái þið mér stokkinn!

Kaupmannahøfn 4da April 1832.

Eg verd ad bidia Áskrifendur mína ad fyrtast ekki vid mig þó nøfn þeirra ei séu prentud hérí, og veldr því Póstskipsins lánga útivist, fyrr enn þad kémr veit eg ei nøfn allra minna heidrudu áskrifenda. En fremr dyrfist eg ad bidia þá ad senda andvyrdi Gétu þessarar annadhvort til Bókþryckara Popps á Austurgøtu No. 72, eda til mín i Spríngøtu No. 28. Ad svo um mæltu óska eg ykkúr øllum = med velvyrdingarbón á ofullkomleg= leika minum — gledilegs sumars! Prentvillurnar umbidst gódfús lesari ad lagfæra og lesa í málid.

D. Sivertsen.

Innihald.

Helstu prentvillur.

Bls. 38,	Línu 1,	les: heimi
— =	— 2,	= himni
— 122,	— 8,	= hennar
— 124,	— 17,	= og
— 125,	— 12,	= illilig
— 132,	— 8,	= hris
— =	— 18,	= blund
— =	— 12,	= svona
— 133,	— 15,	= og
— 134,	— 9,	= ei
— 135,	— 20,	= haus
— 136,	— 14,	= bæn
— =	— 16,	= røddu
— 156,	— 8,	= ørløg
— 157,	— 18,	= aldnn
— 94,	— 19,	= Þér
— 134,	— 11,	= þér
— 6,	— 5,	= guðirnir
— 70,	— 10,	= eg
— 81,	— 20,	= félaga

